

Camellia

ผัดดาตัวร้าย

ท่านต้อง
กลายเป็น

ตัวร้าย

เลขาจัดการ

ผู้ยิ่งใหญ่ได้ดั้น!

5

養成手册

ฉบับครั้งที่ 1

พรินกาน 閨檀 เขียน
เปิดอนน้ำผึ้ง แปล ฮว่าฮัว 画措 วาด

พี่ชายตัวร้าย
ทำนองกลสายเป็น
ทำนองราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ไฉน!

首辅养成手册

เหวินถาน

เขียน

เปิดหน้าผั่ง

แปล

Camellia

แบ่งปันความประทับใจกับ Camellia ได้ที่

 @Camellia.Novel

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์นักร้องที่น่ารักทุกท่าน กลับมาพบกับ พี่ชายตัวร้าย ท่านต้อง
กลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! เล่ม 5 กันค่ะ

เล่ม 5 นี้ เนื้อเรื่องใกล้จะจบแล้ว แต่เรื่องราวก็ยังคงเข้มข้นไม่มีแผ่ว
ค่ะ เริ่มต้นด้วยอีกหนึ่งต้องใช้ไหวพริบในการต่อกรกับทั้งอดีตพี่สะใภ้ใหญ่
ที่คาดกันเอาความจริง และลู่เจียเสวียที่นางเปลอเผยพิรุทธต่อหน้าเขา
ลู่เจียเสวียจึงก่อเหตุวุ่นวายช่วงชิงตัวนาง ชายหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีทั้งสอง
ต่างก็วางแผนทำหั่นกันไม่มีใครยอมใคร เรื่องราวพลิกผันจนนำไปสู่สาเหตุ
การตายสุดซับซ้อนซ่อนเงื่อนที่แท้จริงในชาติก่อนของอีกหนึ่ง

ทางกอง บ.ก. บอกได้แค่ว่าสนุกจนหยุดอ่านไม่ได้เลยล่ะ เพราะมี
เรื่องคืบขันให้คอยลุ้นตลอด หนุ่มสามคน คนแรกเหี้ยมโหด แผนการแยบยล
คนที่สองบ้าคลั่ง คนสุดท้ายบ้าระห่ำยิ่งกว่า แล้วอีกหนึ่งของเราจะเผชิญหน้า
กับสถานการณ์คืบขันนี้อย่างไร และความรักของนางจะเป็นเช่นไร เชิญ
ทุกท่านร่วมลุ้นร่วมติดตามได้ในเล่มเลยละ

Camellia

วันขึ้นสิบห้าค่ำพระจันทร์เต็มดวง เป็นวันฤกษ์มงคล

อีหนึ่งเตรียมของขวัญแสดงความยินดีแก่ตระกูลเจิง ยามที่นางแต่งงาน เจิงหลงมอบเงินของขวัญให้นางห้าร้อยตำลึง ดังนั้นนางจึงสั่งให้บ่าวหญิงชราช่วยนางห่อเงินห้าร้อยตำลึง

หลังจากหลัวเซินหยวนกลับมาจากหน่วยงาน อีหนึ่งก็เข้าไปถามเขาว่าอยากไปร่วมงานเลี้ยงหรือไม่

“ข้าคงไม่ไปแล้ว” เขายืนยัน แม้จะเป็นวันหยุด แต่เอกสารราชการก็ยังคงพะเนินอยู่ตรงนั้น

หลัวเซินหยวนกล่าวกับนางต่อว่า “ต้องการเงินเท่าไรก็ไปเอาที่ห้องบัญชี ข้าให้ห้องบัญชีทำสมุดบัญชีไว้ให้เจ้าเล่มหนึ่ง ไม่ต้องผ่านท่านแม่ เจ้าสามารถใช้จ่ายได้ตามใจ”

“ท่านไม่กลัวว่าข้าจะใช้เงินของท่านจนสิ้นเนื้อประดาตัวหรือไร” อีหนึ่งถามเขา

หลัวเซินหยวนชะงัก ก่อนจะมองนาง “คนอยู่กับข้าที่นี่ เจ้าจะวิ่งหนีไปที่ใดได้ ข้าให้เจ้าชดใช้ก็ได้แล้ว”

“เงินที่เข้ากระเป๋าคือแล้วไม่มีทางคืนท่านอีก” อีหนึ่งกล่าว “อย่างไรก็ไร้หลักฐานพิสูจน์!”

หลัวเซินหยวนนิ่งค้างอยู่นานอีกครั้ง ก่อนจะคลี่ขี้มออกมา

“อิ๋หนิง ข้าไม่ได้อยากให้เจ้าชดใช้คืนเป็นเงิน” พุดจบเขาก็จัดแจงความเรียบร้อยของแขนเสื้อชุดขุนนางแล้วเดินออกจากประตูไป

อิ๋หนิงมองแผ่นหลังสูงใหญ่ของเขา รู้สึกว่ารอยยิ้มของเขาดูมีเสน่ห์เป็นพิเศษ

รถม้าวิ่งมาถึงประตูจวนตระกูลเจิง ยังไม่ทันลงจากรถก็ได้ยินเสียงอีกทีก็กรึกโครม เดิมท่านผู้เฒ่าเจิงเคยเป็นหัวหน้าฝ่ายตรวจการมาก่อน บุตรชายสามคนล้วนรับราชการอยู่ในเมืองหลวง ผู้ที่โดดเด่นมากที่สุดคือนายท่านใหญ่เจิง สำหรับบรรดาหลานๆ แน่แน่นอนว่าผู้ที่โดดเด่นมากที่สุดคือเจิงหลาง หัวหน้าฝ่ายตรวจการในเวลานี้และเจ้าป่าวของวันนี้

อิ๋หนิงเตรียมผ้าวมลายมวงคล ข้าว และไข่ สลฺราในขวดสลักลายบุปผาและสิ่งของต่างๆ ไว้ล่วงหน้าแล้ว สิ่งของเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีราคาแพงของขวัญจริง ๆ คือทองคำฝังมุกทะเลขนาดเท่าเม็ดบัวลายเมฆมวงคล สมปรารถนาก้อนหนึ่ง พร้อมกับเงินอีกห้าร้อยตำลึง หลังมอบของขวัญเสร็จสิ้น ก็มีป่าวหญิงชราผู้ดูแลซึ่งสวมชุดสีแดงเข้มเดินนำพวกอิ๋หนิงเข้าไปในประตูอุทยานหมีเหมิน จวนตระกูลเจิงกับตระกูลหลัวมีขนาดไม่ต่างกันมากนัก ประดับตกแต่งอย่างวิจิตรหรูหรา มีโคมไฟห้อยแขวนทุกหนทุกแห่ง

สถานที่ตั้งขุ้มนานอยู่บริเวณนอกตรอก มีการเชิญคนในบริเวณโดยรอบมากินเลี้ยงโดยไม่มีการเรียไ้เบี่ย การแต่งรับเชิญวันเข้าจวนครั้งนี้ตระกูลเจิงจัดงานอย่างยิ่งใหญ่เอิกเกริก เป็นงานเลี้ยงที่จัดติดต่อกันถึงสามวัน ต้องใช้เงินอย่างน้อยถึงสองพันตำลึง ส่วนลานกว้างด้านหลังเป็นสถานที่จัดเลี้ยงรับรองแขกสูงศักดิ์ หลินไห่หูรอกงานครานี้พาหลัวอิ๋เหลียนมาด้วย

“ท่านพ่อของเจ้ากำชับมาด้วยตนเองว่าให้ลากนางออกมาเที่ยวเตร็ดเตร่ ชื่นชมโลกภายนอกเสียบ้าง จะได้เสาะหาคู่ครองได้” หลินไห่หูกระซิบ

หลัวอิ๋เหลียนที่ถูกลากออกมาเที่ยวเล่นไม่ค่อยชอบใจสถานที่ที่มีผู้คนพลุกพล่านสักเท่าไรนัก นางดื่มชาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เงินซื้อพาโจวซื้อทั้งใหญ่เล็กมาด้วย ยังมีหลัวอิ๋ฮิวอีกคน ตั้งแต่อิ๋หนิง

เกลี้ยกล่อมหัวอ้อวีครานั้น ท่าที่ที่เงินซื้อमतอนางก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย ในวันเกิดของนาง เงินซื้อยังมอบหวีหยกและสาส์นฤดูสารทให้อีหนึ่งหลายตะกร้า หัวอ้อชีวเอ่ยถามด้วยความสนใจ “แม่นางรองเซีย่ท่านนี้มีชื่อเสียงจรจายไปทั่วเมืองหลวง ข้ายังไม่เคยเห็นว่ามีรูปโฉมอย่างไร”

สถานะของเซีย่อว้นสูงศักดิ์เกินไป หญิงสาวตระกูลขุนนางทั่วไปยากจะได้ผูกสัมพันธ์ไมตรีกับนาง

“ไม่ต่างจากท่านสักเท่าไร” อีหนึ่งบอกนาง

หัวอ้อชีวยิ่งตื่นเต้นมากขึ้น เพราะได้ยินว่าตนเองไม่แตกต่างจากสตรีมากความสามารถเลื่องชื่อผู้นั้นสักเท่าไร “เป็นจุดใดที่ไม่ต่างกัน”

“ล้วนมีหนึ่งจุก สองดวงตา จำนวนไม่ต่างกัน” อีหนึ่งทะเมลิตแต่งของตนต่อไป ยามนี้หัวอ้อชีวจึงเพิ่งรู้ว่าถูกแกล้งเข้าให้แล้ว นางพุ่งตัวเข้าไปหยิกมือของอีหนึ่ง

บรรยาการภายในโถงบุปผาครึกครื้นอย่างยิ่ง เมลิตแต่งและผลไม้ต่าง ๆ ถูกส่งเข้ามาไม่ขาดสาย เหล่าสตรีตระกูลเจิงกำลังวุ่นวายกับการต้อนรับแขก อีหนึ่งหยิบน้ำตาลเมลิตสนขึ้นมาเคี้ยวช้า ๆ ในกลุ่มนี้วาจาและการเคลื่อนไหวของฮูหยินรองเจิงนับว่าโดดเด่นที่สุด กิริยาท่าทางละมุนละไม เข้าได้กับทุกฝ่าย ส่วนฮูหยินใหญ่เจิงวางท่าทะนงสูงศักดิ์ ไม่แยแสผู้ใด

ตอนที่แนะนำทั้งสองฝ่ายถึงเพิ่งได้รู้ว่าฮูหยินใหญ่เจิงท่านนี้เป็นพี่สาวของอดีตฮ่องเต้ นางเติบโตอยู่ภายใต้เงาของไทเฮา ดังนั้นทันทีที่นางถือกำเนิดก็ถูกอวยศักดิ์เป็น ‘ท่านหญิงตันหยาง’ หากนับเพียงสถานะ ศักดิ์นั้นยังสูงกว่าเซีย่อว้นอยู่เล็กน้อย

ทุกคนลอมมองนางอีกหลายครา มิน่าจึงวางตนทะนงสูงศักดิ์เยี่ยงนี้ สาวใช้ส่งลำไยที่ปอกเปลือกเรียบร้อยแล้วเข้าไป นางก็หยิบลูกที่วางไว้ด้านนอกสุดเพียงเล็กน้อย แยกที่มัลลันต้องเข้ามาคารวะนางก่อน หลังจากนั้นฮูหยินรองเจิงจึงได้เข้ามารับช่วงต่อ ดูเป็นที่สะกดตาเล็กน้อย

ถึงยามพลบค่ำ ขบวนรับตัวเจ้าสาวถึงได้กลับมา ทุกคนไปรวมตัวกันที่ด้านนอกเพื่อรอชม ทั่วทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยผู้คน เสียงฆ้องกลองดังอึกทิกครึกโครม ครึกครื้นอย่างยิ่ง มีคนเข้ามาดูพิธีมากขึ้นเรื่อย ๆ ห้องโถง

ด้านหน้าแน่นขนัด อี๋หึงมองเฉิงหลงจากระยะไกล เห็นเพียงแผ่นหลังตั้งตรง งามสง่าในชุดมงคลสีแดงสด นางคิดว่าคงเป็นการดีกว่าหากตนจะไม่ไปร่วมชม ดังนั้นจึงกลับมากินอาหารที่งานเลี้ยง ผู้อื่นกำลังร่วมนอยู่กับการมุงดูเช่นนั้น นางจะได้กินได้มากขึ้นอย่างสบายใจสักหน่อย ไม่มีใครมาแย่งชิง

เพ็งกินไปได้สองคำ ด้านนั้นก็เสร็จพิธี ทว่าสุทหยินรองเฉิงกลับออกมาตามหาคน “นายหญิงสามหลั่ว ท่านยินดีไปร่วมสร้างบรรยากาศในห้องหอหรือไม่ นายหญิงเกอแห่งตระกูลเกอติดธุระ จำเป็นต้องกลับไปก่อน พวกเรากำลังขาดคน”

“...จำเป็นต้องรวบรวมคนให้ครบตามจำนวนเลยหรือเจ้าคะ” ครั้นคิดว่าต้องไปดูเฉิงหลงกับเซียววินเข้าพิธีส่งตัวเข้าหอ อี๋หึงก็คิดว่าคงเป็นการดีกว่าหากนางจะไม่ไปเข้าร่วม

สุทหยินรองเฉิงยิ้ม “ต้องรวบรวมให้ครบสิบสองคนเพื่อความโชคดี จะให้มีเพียงสิบเอ็ดคนไม่ได้ นายหญิงสามหลั่วไปกับข้าสักครึ่งเกิด ใช้เวลาไม่นาน ที่รู้จักข้าล้วนเชิญหมดแล้ว บัดนี้จึงทำได้เพียงร้องขอความช่วยเหลือจากนายหญิงสามหลั่วแล้ว”

อี๋หึงกำลังครุ่นคิดว่าจะปฏิเสธอย่างไร สุทหยินรองเฉิงก็จู้จี้จุกจิกนางให้ลุกขึ้นเสียก่อน “หากยังไม่ไปจะไม่ทันเวลาแล้ว”

อี๋หึงถูกนางลากออกไปด้วยความรู้สึกสับสนซับซ้อน หากเฉิงหลงเห็นนางก็ไม่รู้ว่าจะคิดเช่นไร!

ห้องหอใหม่อยู่ในอาณาเขตฝั่งประจิม แสงไฟสว่างไสว บรรยากาศกำลังอีกที่กวนวาย สุทหยินรองเฉิงพาอี๋หึงเข้าไปด้านใน บนทางเดินเต็มไปด้วยเศษกระดาษสีแดง ภายในห้องประดับตกแต่งด้วยผ้าตัวนสีแดง อักษรมงคล และของจำพวกแห่งไม้มงคล ยังมีเครื่องเรือนไม้จีนชื่อนานทั้งชุด พื้นไม้หนานมูเรียบลื่นที่เสมือนใหม่ เซียววินสวมชุดมงคลสีแดงสดนั่งอยู่บนเตียงพร้อมผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว ภายในห้องมีเสียงหัวเราะยินดีของบรรดาพี่สะใภ้กับเจ้าสาวดั่งขึ้นไม้ขาดสาย อี๋หึงยืนอยู่ข้างกายหลินไ่ให้หุ่เงียบๆ

บรรยากาศภายในห้องหอครึกครื้นอย่างยิ่ง เพียงแต่เหตุใดจึงยังไม่เห็นเฉิงหลงเล่า มิใช่เขาควรเข้ามาพร้อมกับเซียววินหรือ

ในขณะนั้นเองก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านนอก “เจ้าบ่าวมาแล้ว”

ทุกคนมองไปที่ประตู จากนั้นก็เห็นเงาในชุดสีแดงสดก้าวเข้ามา คุณชายเจ้าสำราญส่งางมดูหยก ชุดมงคลสีแดงสดแสดงถึงความยินดีริมฝีปากของเขาเฝ้มเล็กน้อย กวาดสายตามองไปโดยรอบ ก่อนจะหยุดลงบนร่างของอีหนิง สีหน้าของเขาพลันเปลี่ยนเป็นซับซ้อนนางๆ หยุดชะงักไปชั่วขณะ

“เจ้าบ่าวเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวได้แล้ว!” ผู้ที่มีครอบครัวสมบูรณ์กล่าวขึ้น

เงาหลังลึกลับอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะก้าวเข้าไปโดยไม่สนใจอีหนิง เขาหยิบไม้มงคลบนถาดที่สาวใช้ยกเข้ามา แล้วใช้มันเปิดผ้าคลุมหน้าของเชียววันขึ้น ใบหน้างดงามของเชียววันปรากฏออกมา เครื่องศีรษะหงส์กอรกับแสงเทียนเข้ม ท่ามกลางแสงในคืนพลบค่ำบังเกิดเป็นความงามที่ทำให้ผู้คนต้องทึ่งไหว

มุมปากของเชียววันเผยรอยยิ้มบาง นางกวาดตามองภายในห้อง ก่อนจะเห็นอีหนิง

รอยยิ้มนั้นพลันจางหาย

อีหนิงเองก็ไม่อยากมา ทว่าฮูหยินรองเจิงไม่อาจหาคนมาทดแทนแล้วนางจะอย่างไรได้เล่า นางทำได้เพียงภาวนาเงียบๆ ให้แม่นางเชียววันถือเสียว่านางไร้ตัวตน

“ถึงพิธีเหอจิ้นแล้ว” ผู้ที่มีครอบครัวสมบูรณ์กล่าวต่อ

จอกสุราคู่หนึ่งที่ถูกผูกมัดด้วยด้ายแดงถูกส่งเข้ามา ทุกคนส่งเสียงดังอย่างครืนเครง เงาหลังยกจอกสุราขึ้น คล้องแขนกับเชียววันแล้วคลี่ยิ้มออกมา เชียววันราวกับมึนงงไปกับรอยยิ้มของเขา เงาหลังกระดกสุราดื่มจนหมดจอก เผยให้เห็นส้นกรามอันส่งางมและสะอาดสะอ้านของเขา เขาวางจอกสุราลง หลบตาลงต่ำ เสียงอึกที่กรอประกายคล้ายจะห่างไกลออกไป ตั้งแต่เห็นคนผู้นั้นอยู่ในห้อง เขาก็ถูกโอบล้อมด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดนี้

เป็นความรู้สึกสับสนซับซ้อนและร้อนรุ่มในหัวใจ

บางครั้งคนผู้หนึ่งอาจได้บางสิ่งมาอย่างง่ายดาย ทว่ากับสิ่งของที่

ไม่อาจเอื้อมกลับยึดติดเป็นพิเศษ ท่าทางที่เขากล่าวคำสาบานต่อหน้านางในวัยเยาว์ ท่าทางที่เขาก้าวขึ้นบันได การที่เขาเติบโตขึ้นที่ละก้าว ความรักลึกซึ้งอันดื้อรั้นและพลุ่งพล่าน

อิ๋หนิงมองไปยังเด็กคนนั้นด้วยสายตาเหม่อลอย ยากจะพรรณนาว่าตนรู้สึกอย่างไร ทว่าเพียงชั่วครู่ ความรู้สึกนั้นก็อันตรธานหายไป เขายกมือขึ้นอีกครั้ง ยกจอกสุราเปล่าขึ้น สายตายังคงไม่มองไปยังเงาร่างของนาง

สาวใช้คนหนึ่งยกถาดสีเหลี่ยมสีแดงเข้ามา ด้านบนมีสิ่งของที่ถูกคลุมด้วยผ้าตัวนสีแดง

อิ๋หนิงเบี่ยงกายไปด้านข้างเพื่อให้สาวใช้ก้าวผ่านไป ทว่าสาวใช้คนนั้นกลับคล้ายสะดุดบางสิ่งตรงบริเวณปลายเท้าของนาง ทำให้ไม่ทันจับถาดสีเหลี่ยมที่อยู่ในมือให้มัน ของที่อยู่บนนั้นจึงร่วงหล่นลงสู่พื้นพร้อมเสียงแตกดังกังวาน ผู้ที่มีครอบครัวพร้อมสมบูรณ์รีบปรี่เข้าไปเก็บ มันคือรูปปั้นกวนอิมประทานบุตรที่แกะสลักจากหยก เมื่อตกย่อมก่อให้เกิดรอยแตกร้าวที่สังเกตเห็นได้ชัดเจน

เหตุการณ์นี้ทำให้ทุกคนตะลึงงัน สาวใช้ที่ยกของมาตกใจจนรีบคุกเข่าลง “บ่าวไม่ทันระวัง ไม่รู้สะดุดกับสิ่งใดเข้า...บ่าวมิได้ตั้งใจจริง ๆ นะเจ้าคะ!”

สาวใช้ตกใจจนใบหน้าซีดขาว นางเป็นสาวใช้ที่มาพร้อมกับสินเดิมของเชียววัน หากเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้นในวันแต่งงานของคุณหนู การถูกโบยหนัว่าเป็นโทษสถานเบา เกรงว่านางอาจต้องถูกขายออกจากจวนแล้ว

เคราะห์ดีที่ผู้ที่มีครอบครัวพร้อมสมบูรณ์เป็นผู้ที่มีวาทิลบี่เยี่ยมยอด นางรีบกล่าวด้วยรอยยิ้ม “หยกเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนเรื่องราวให้กลายเป็นดี กาลข้างหน้าชีวิตของสองสามีภรรยาย่อมราบรื่นกลมเกลียว ประสงค์จงดงาม!”

เชียววันมองไปทางอิ๋หนิง เมื่อครู่สาวใช้กล่าวว่าสะดุดบางสิ่ง ทว่าบนพื้นไม่มีอะไร ส่วนด้านข้างก็มีอิ๋หนิงยืนอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น

อิ๋หนิงกับเจิงหลางเคยหารือเรื่องการหมั้นหมายกันมาก่อน เกรงว่านางจะยังเฝ้าคำนึงถึงเจิงหลาง ดังนั้นจึงเกิดความไม่พอใจ มิเช่นนั้นเหตุใดยามนี้จึงสร้างปัญหาในห้องหอของตน ทั้งยังมีสีหน้าอารมณ์ซับซ้อน

มิเช่นนั้นแล้วเหตุใดกวนอิมประทานบุตรของนางจึงแตกร้าวอย่าง

ไร้สาเหตุ

เชียววันกล่าวเสียงเนิบช้า “เมื่อครูเจ้ากล่าวว่า...สะกดบางสิ่งหรือ
พื้นราบเรียบไร้ร่องรอยใด ด้านข้างมีเพียงนายหญิงสามหลั้วเพียงผู้เดียว
นายหญิงสามหลั้วเห็นชัดหรือไม่ว่าสาวใช้ของข้าสะกดสิ่งใดเข้า”

อีหนึ่งกล่าวด้วยรอยยิ้ม “มองไม่ชัด แต่ไม่รู้ว่าคำกล่าวนี้ของแม่นาง
รองเชียวหมายความว่าอย่างไร”

“ข้าเองก็ไม่รู้ หากไม่มีสิ่งใดทำให้สะกด แล้วสาวใช้ของข้าจะล้มลง
ได้อย่างไร กวนอิมประทานบุตรนี้เป็นสิ่งที่ท่านอารองของข้านำกลับมาจาก
อวิ้นหานาน ชาวไส่ทั้งองค์ มีความหมายมงคลอย่างยิ่ง แน่หนอนว่าข้ามิได้มี
เจตนากล่าวโทษนายหญิงสามหลั้ว ข้าเพียงเอยปากชักถามเท่านั้น นายหญิง
สามหลั้วอย่าได้ถือสาไป” น้ำเสียงของเชียววันระคนรอยขำขัน

“คุณหนูรองเชียวกล่าวได้มีเหตุผล เมื่อครูมีเพียงนายหญิงสามหลั้ว
ที่ยืนอยู่ด้านข้าง...” มีผู้หญิงคนหนึ่งกล่าวแทรกขึ้น ก่อนที่บางคนจะตีนาง
ไปครั้งหนึ่งเป็นเชิงให้หุบปาก

“เรื่องอื่นสามารถปล่อยให้ผ่านไปได้ แต่การที่รูปปั้นกวนอิมประทาน
บุตรถูกทำลายมิใช่निमित्तหมายที่ดีนัก” เชียววันก้มศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะ
กล่าวต่อ “ยิ่งไปกว่านั้น ยากนักที่ท่านอารองของข้าจะกลับมาจากอวิ้นหานาน
สักครั้ง เพราะงานแต่งของข้า เขาจึงตั้งใจนำกลับมาเป็นพิเศษ ช่วงเกิด
ดำเนินพิธีต่อไปก็แล้วกัน แต่กวนอิมประทานบุตรองค์หนึ่งเท่านั้น ถือเสียว่า
เป็นการตกแตกเพื่อปิดปากความโชคร้าย”

สาวใช้จะสะกดล้มโดยไร้สาเหตุได้อย่างไร อีหนึ่งยืนอยู่ด้านข้าง
นางไม่เชื่อว่าอีหนึ่งจะไม่ได้เล่นลูกไม้อะไร

แน่อนนางสามารถอาศัยสถานการณ์นี้ อาศัยจังหวะที่อีหนึ่ง
ยังไม่ทันตั้งตัว กดข่มอีกฝ่ายสักครั้ง แม้จะไร้ซึ่งถ้อยคำถือสาใดๆ ทว่า
ผู้อื่นย่อมรู้แล้วว่ามีความบาดหมางเกิดขึ้นระหว่างพวกนางสองคน สายตา
ที่เหล่านัสนมออีหนึ่งจึงแปลกไปเล็กน้อย ในเมื่ออีหนึ่งเป็นผู้ที่อยู่ใกล้
ที่สุดเพียงผู้เดียวจริงๆ

นี่แม่นางรองเชียวอยากจะทำให้นางต้องทนแบกรับความทุกข์โดย

ไม่อาจโต้แย้งหรือ จะดีร้ายอย่างไร อีกฝ่ายก็พูดจนจบแล้ว เช่นนั้นนางที่ถูกเรียกมาเพื่อช่วยเหลือ ยังไม่ทันลงมือทำอะไรก็ถูกลากเข้ามาพัวพัน โดยไร้เหตุผลจะอย่างไรได้เล่า

อู่หนิงจึงยิ้มแล้วกล่าวขึ้น “ในเมื่อเป็นของขวัญที่ญาติของแม่นางรอง เชื้อมอบให้ ข้าย่อมเข้าใจ ข้ามันใจว่าไม่ได้สัมผัสสาวใช้ผู้นั้นแม้เพียงปลายนิ้ว หากแม่นางรองเชื่อสงสัยจริง เช่นนั้นท่านไม่คิดจะสอบสวนให้กระจ่างหรือ ท่านกล่าววาคาออกมา ข้าจะจ่ายเงินให้ท่านก่อน แม่นางรองเชื่อจะได้ไม่เกิดความคับข้องใจจนต้องเข้าพิธีแต่งงานอย่างไม่สบอารมณ์” นางมิใช่ก้อนแข็งที่จะปล่อยให้ผู้อื่นบีบจนได้ตามอำเภอใจ หากล่วงเกินนาง นางก็สามารถย้อนกัดได้ ขอเพียงไม่ล่วงเกินนาง ไม่ว่าสิ่งใด การจะไกลเกลี่ยเพื่อยุติความขัดแย้งเหล่านั้นก็สามารถเจรจากันได้

เมื่ออู่หนิงกล่าวเช่นนั้น การตัดสินใจย่อมอยู่ในมือของเชื้อยวีน

เชื้อยวีนได้ยินเช่นนี้ก็บังเกิดความขุ่นเคือง นางคลี่ยิ้มแฉ่งซ้ำ “ในเมื่อนายหญิงสามหลัากล่าวว่าไม่ได้ทำ แล้วข้าจะถือสาหาความท่านได้อย่างไร ข้าย่อมไม่ต้องการการชดใช้จากนายหญิงสามหลั ะประโยชน์พูดราวกับเป็นคนไม่รู้จักกัน”

ซูหยินรองเจิงฟังถึงตรงนี้ก็เอ่ยปากขึ้น “เป็นข้าที่เชิญนายหญิงสามหลั มาช่วย ทุกคนต่างเป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียง ต่อไปต้องไปมาหาสู่กันบ่อยครั้ง ไม่จำเป็นต้องถือสากันเพราะเรื่องเหล่านี้”

ตลอดเวลาที่นางเจิงหลางเฝ้าแต่มองลวดลายร้อยมงคลบนผ้าผืนนั้น เมื่อครู่เขาเห็นชัดเจนว่าสาวใช้ผู้นั้นสะกดเขาตนเอง แต่กลับกล่าวราวกับว่าถูกคนขัดขาน ทำให้เชื้อยวีนบังเกิดความสงสัยในตัวอู่หนิง

ทั้งที่เขาเห็นชัดเจน แต่กลับไม่กล่าวอะไรเพราะความนึกคิดในจิตใจอันน่าพิศวง เขาเฝ้ามองนางถูกใส่ความด้วยตาของตน เฝ้ามองทุกการแสดงออกที่เปลี่ยนแปลงไปบนใบหน้าของนาง ราตรีมืดดำด้านนอกขัดแย้งกับบรรยากาศครึกครื้นด้านใน เป็นเสียงอีกทีที่ครึกโครมและความเงิบสงัด

คนผู้นี้คือหลัวอู่หนิง นี่คือหลัวอู่หนิง เพียงคิดถึงตรงนี้ เขาก็ราวกับไม่สนใจสิ่งอื่นใดแล้ว

เจิงหลางเอ่ยปากเนียนช้า “ไม่ต้องพูดแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับนาง”

เซี่ยววันไม่ได้โต้กลับกับเจิงหลางมากนัก นางไม่เข้าใจคนผู้นี้ ยามที่เจิงหลางมาสู่ขอนั้นอ่อนโยนดูหยก ครั้นได้ยินเขาพูดเช่นนั้นจึงรู้สึกเหมือนที่ผ่านมาเขาสวมหน้ากาก เซี่ยววันหันไปมองเขา

เจ้าบ่าวของนางมีใบหน้าหล่อเหลาประหนึ่งหยกขาว ผมรวบเรียบสุภาพสง่างามดูเทพเจ้า จากนั้นไปคนผู้นี้ก็คือผีฟ้าของนาง

ไม่ว่านางจะยินดีหรือไม่ ชอบหรือไม่ชอบก็ตาม

เซี่ยววันไม่พูดอะไรอีก นางจะให้คนในตระกูลสามีมาชมเรื่องขบขันตั้งแต่วันแรกไม่ได้ แม้นางจะไม่สนใจว่าครอบครัวสามีจะมองนางอย่างไรก็ตาม เพราะตระกูลเดิมของนางมากลั่นด้วยอำนาจบารมี ไม่ว่าอย่างไรตระกูลเจิงก็ต้องเชิดชูนาง

งานแต่งงานดำเนินต่อไป

อีหนิงถอยออกไป นางไม่ควรมาร่วมสร้างบรรยากาศในห้องหอจริง ๆ เมื่อครู่เซี่ยววันจึงได้โอกาสแสดงอำนาจบารมีของตนแล้ว

นางพักผ่อนอยู่ในห้องด้านข้างเพียงลำพัง ทุกคนต่างออกไปดูพิธีการที่นั่นจึงไร้ผู้คน ไม่นานนักเจิงหลางก็เดินออกมา ผู้ติดตามของเขาถอยออกทางด้านนอก เขาเดินมาหยุดข้างกายนาง นั่งเฝ้าอยู่เนิ่นนานก่อนจะเอ่ยปาก “ขอภัยด้วย”

“หากเจ้ารู้สึกเสียใจจริง มีผู้คืนเงินของขวัญมาให้ข้า” อีหนิงเห็นบรรยากาศตึงเครียดจึงสัพยอกเขา

เจิงหลางนั่งเฝ้า ยิ้มพลางเงยหน้าขึ้น “ข้าไม่ยากได้แม้เพียงเศษเสี้ยว ท่านเชื่อหรือไม่”

อีหนิงชะงักไป

เจิงหลางยากจะพรรณนาความรู้สึกออกมาเป็นคำพูด เขาคลี้อย้มบางอีกครั้ง “หากท่านรู้ว่ายามนี้ข้ากำลังคิดสิ่งใด ท่านต้องยังไม่ชอบข้าเป็นแน่”

อีหนิงเฝ้าริมฝีปาก “คตินี้เป็นคินร่วมหอ เจ้าควรรีบกลับเข้าไป”

เจิงหลางพยักหน้าเงิบๆ “ข้าจะไปตีมโหรีในงานเลี้ยงรับรองก่อน ท่าน... พักผ่อนให้สบายเถิด” พูดจบเขาก็ก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าไปยัง

ห้องโถงหน้าอันแสนครึกครื้น

เงินจួយื่นอยู่ด้านข้างพหลมหายใจออกมา “คุณชายญาติผู้พี่แต่งงานแล้วยังจะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้กับท่านไปใย ผู้ที่ผิดมิใช่ท่านสักหน่อย...”

“เจ้าเบาเสียงหน่อย” อีหนึ่งให้เงินจูประครองตนลุกขึ้น นางควรไปหาหลินให้หุ้เพื่อกลับจวนแล้ว จวนตระกูลจึงไม่ใช่สถานที่ที่ควรอยู่นาน

เสียงของแขกในงานเลี้ยงค่อยๆ เงียบลง พลันมีเสียงคนเดินเข้ามา

เชียววินยังคงรอเขาอยู่

แม้คนที่นางแต่งงานด้วยจะไม่ใช่คนที่นางวาดฝันไว้ แต่เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของเจิงหลางใกล้เข้ามา หัวใจของนางก็พลันเต้นเร็วดุจจักรกลลงมือกำฝานวมแน่น

นางสัมผัสได้ถึง การเคลื่อนไหวตัวเข้าใกล้ของเจิงหลาง ม่านสีแดงสดถูกแหวกออก

เขายื่นมือมาเซยปลายคางของนางขึ้น จ้องมองนางอยู่ชั่วครู่ มือของเขานำมองอย่างยั้ง แต่ละนิ้วเรียวยาวไร้รอยตำหนิ เชียววินไม่รู้ว่เขากำลังคิดสิ่งใด ทว่ากลิ่นอันไม่เคยคุ้นจางๆ ที่แผ่ออกมาจากเรือนร่างของเขาชวนให้นางรู้สึกมึนงง รู้สึกอยากใกล้ชิดเขามากขึ้นกว่านี้อีกสักหน่อย

ทันใดนั้นร่างของเชียววินก็ถูกกดลงบนเตียง ร่างกายรู้สึกหนักอึ้ง นางมองเขาอย่างสับสนมึนงง “ท่าน...ข้า...ยังไม่ได้อาบน้ำ...”

เจิงหลางขยับมือไปปล่อยม่านลง ปิดกั้นแสงเทียนหงส์คู่มังกรทางด้านนอก ขับเน้นให้บรรยากาศภายในห้องยิ่งมืดสลัว

“เจ้าอยากจะไปอาบน้ำหรือ...” ลมหายใจของเขาทำให้นางคันยุบยิบ

เชียววินเบิกตากว้าง ก่อนจะปิดปากลง ณ ช่วงเวลานี้สมองของนางขาวโพลน ทำได้เพียงปล่อยให้เขาเคลื่อนไหวตามปรารถนา นางยอมไร้ประสบการณ์ ทว่าการเคลื่อนไหวของเขาเลิศล้ำจนทำให้นางลืมนึกถึงทุกสิ่งทำได้เพียงเกาะเกี่ยวติดตามเขาไป นางรู้โดยสัญชาตญาณว่าหากเคลื่อนไหวตามการชี้นำของเขาทีละขั้นย่อมไม่มีทางผิดพลาด

ในยามนี้นางจึงเพ่งตระหนักชัดว่าหนุ่มเจ้าสำราญเป็นอย่างไร

เฉิงหลางคือหนึ่งในยอดฝีมือ ต่อให้นางไร้ประสบการณ์ก็ไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดทรมาน แต่กลับเป็นอารมณ์สุขสมที่ไม่เคยค้น ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาจึงผละกายออกมา เชี่ยววินสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดและอ่อนล้า เฉิงหลางลุกขึ้นสวมเสื้อผ้า จัดสภาพเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ก่อนจะเรียกสาวใช้เข้ามาช่วยนางชำระล้างร่างกาย

ในยามนี้เชี่ยววินถึงได้เห็นรูปลักษณ์ของเขาย่างชัดเจน ทำให้เขาดูสมจริงขึ้นเล็กน้อย เขากล่าวว่า “เจ้าไปอาบน้ำแล้วเข้านอนเสีย ไม่จำเป็นต้องรอข้า” จากนั้นก็เดินออกไป ไม่รู้ว่าไปทำอะไร

นางตื่นจากภวังค์อีกครั้งตอนอยู่ในถังอาบน้ำไม้หวงหยาง ความคิดลอยละล่องไปถึงหลัวเซินหยวน บัดนี้นางกลายเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว ไม่รู้ว่ากาลข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ต่อไปนางต้องเห็นอี่หนิงอยู่กับเขาทุกคืนวัน...ครั้นคิดถึงตรงนี้ นางก็อดกอดเข้าตนเองร้องไห้ออกมาไม่ได้

ซู่ยอวี่ที่ปรนนิบัตินางตื่นตกใจ “คุณหนู วันนี้เป็นวันมงคล เหตุใดท่านจึงร้องไห้เจ้าคะ...”

น้ำเสียงของเชี่ยววินลุ่มลึก “ข้าเองก็ไม่รู้”

ผิด! ทุกสิ่งล้วนผิดไปหมด หากอี่หนิงแต่งงานกับเฉิงหลาง ส่วนนางได้แต่งงานกับหลัวเซินหยวน จะดีเพียงใด หากนางไม่ทำพลาด อี่หนิงได้เฉิงหลางรับแต่งงานด้วย หากอีกฝ่ายได้สิ่งที่ต้องการแล้ว เรื่องราวจะกลับกลายมาลงเอยเช่นนี้ได้อย่างไร

อิ๋หนึ่งนอนนิ่งอยู่บนเตียง นอนไม่หลับอยู่นาน นางไม่รู้แม้กระทั่งว่า เหตุใดตนจึงนอนไม่หลับ

นางลืมหันมองลอดลายบนมุ้งผ้าเพดาน ปราศจากอาการง่วงงุนใดๆ

หลัวเซินหย่วนคลายสาบเสื้อชุดราชสำนัก เปลี่ยนเป็นชุดลำลอง ก่อนจะเดินเข้ามา “เหตุใดจึงยังไม่นอนอีก งานแต่งงานนี้สนุกหรือไม่ ข้าได้ยินว่าเจ้าไปร่วมสร้างความครึกครื้นในห้องหอด้วย”

ด้วยอุปนิสัยที่ชอบควบคุมของเขา ข้างกายนางต้องมีสาวใช้คนใด ลอบส่งข่าวให้เป็นแน่ มิเช่นนั้นเขาคงไม่มีทางล่วงรู้เรื่องราวของนางละเอียด เช่นนี้ น่าจะเป็นสาวใช้ชั้นรองหรือชั้นสามคนหนึ่ง เขารู้ถึงนิสัยของอิ๋หนึ่งดี ย่อมไม่มีทางให้สาวใช้ชั้นหนึ่งมาเป็นหูเป็นตาแทน อิ๋หนึ่งพลันคิดถึงซงจือ ขึ้นมา ทว่านั่นเป็นเพราะเขาเป็นห่วงนาง นางจึงไม่คิดถือสาหาความกับการควบคุมทำนองนี้แล้ว

หลัวเซินหย่วนเอนกายลงข้างกายนาง หลังพิงหมอนอิง วันนี้เป็นวันแต่งงานของเจิงหลาง นางไปร่วมชมด้วยตนเอง ทว่าครั้งกลับมากลับนอนไม่หลับเสียแล้ว เขาเปิดหนังสือ ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่พูดกับข้าหรือ”

“ไม่ใช่...” นางจะกล้าไม่พูดกับเขาได้อย่างไร

เมื่อเห็นท่าทางของหลัวเซินหย่วนที่คล้ายไม่พอใจ อิ๋หนึ่งก็ทอดถอนใจ

“เพียงแต่เมื่อเห็นญาติผู้พี่หญิงกลางแต่งงาน ในใจก็รู้สึกสะเทือนอารมณ์เล็กน้อย สุดท้ายเขาก็แต่งงานกับเสียอื่น”

ภายในห้องเงียบสงบไปชั่วครู่ หลัวเซินหยวนวางหนังสือเกี่ยวกับการจัดการน้ำในมือลง “เจ้าอยากจะแต่งงานกับเขาอย่างนั้นหรือ”

“จะมีเรื่องเช่นนั้นได้อย่างไร...” อีหนึ่งประหลาดใจ นี่เขาพูดไปถึงไหนแล้ว

“เช่นนั้นจะสะเทือนอารมณ์อันใดได้” หลัวเซินหยวนวางหนังสือ “ต่อไปอย่าไปเยียนตระกูลเจิงบ่อยนัก อยู่เรือนทำงานเย็บปักถักร้อยไปเถิด ใกล้เข้าช่วงเหมันต์แล้ว ทำถุงเท้าไว้สวมในหน้าหนาวให้ข้าสักคู่”

อีหนึ่งถามอย่างประหลาดใจ “หลายวันก่อนท่านไม่ได้บอกว่าอยากได้เสื้อคลุมที่มีหมวกด้านหลังหรือ” แค่ว่าตัดเย็บรูปแบบใด นางยังเลือกอยู่ครึ่งค่อนวัน นอกจากนั้นยังมีเรื่องเนื้อผ้า จะใช้ผ้าไหมขนกระรอกหรือขนสุนัขจิ้งจอก นางขบคิดจนถึงเมื่อวานกว่าจะตัดสินใจได้

นางหันไปจับแขนของเขาแล้วเอ่ยถาม “ท่านไม่อยากได้เสื้อคลุมแล้วหรือ ข้าเพิ่งเลือกได้ว่าด้านนอกจะใช้ผ้าขนกระรอก ส่วนด้านในใช้ผ้าลูโนว ผ้าลูโนวสวมสบายนัก หากท่านไม่ต้องการ เช่นนั้นข้าจะเอาไปทำเป็นถุงเท้าให้ท่านแทน”

“ล้วนอยากได้ เจ้าค่อยๆ ทำไป” ร่างของหลัวเซินหยวนพลันแข็งค้าง เด็กคนนี้อยู่ในช่วงกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว ร่างกายดูเหมือนไม่ค่อยสูงขึ้นสักเท่าไร ทว่าทรวงอกกลับอวบอ้วนขึ้นมาก เพียงหลุบสายตาลงก็สามารถเห็นส่วนโค้งเว้าของเนินเขาลูกเล็กๆ นั้นได้ ผิวพรรณของนางนวลเนียนอุ่นนุ่ม ข้อมือเรียวบางที่ตึงรั้งเอาไว้ให้สัมผัสอ่อนนุ่มดั่งผ้าไหม

หากกอบกุ่มไว้ในกำมือ ไม่รู้ว่าจะรู้สึกอย่างไร

มือที่ถือหนังสือของหลัวเซินหยวนบีบแน่นขึ้น การแยกผ้าห่มนอนเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุด มิเช่นนั้นหากมีนวลหยกอุ่นหอมอยู่ในอ้อมกอดต่อให้เขาควบคุมตนเองได้ดีเพียงใดก็น่ากลัวว่าจะเป็นเรื่องยากแล้ว

บุรุษทั่วไปมีผู้ใดบ้างเป็นเช่นนี้ ภรรยาของตนแท้ๆ แต่กลับไม่อาจแตะต้อง ผู้ใดกำหนดให้คนผู้นี้มีใช่เป็นเพียงภรรยาของเขา แต่ยังเป็นน้องสาว

ตัวน้อยของเขาอีกเล่า เขาทำได้เพียงรอให้นางเติบโตอีกสักหน่อย

เคราะห์ดีที่ไม่นานอีหนึ่งก็ปล่อยเขา นางนอนอยู่ในผ้าวมลายร้อย วิหคธาลม เอ่ยถามเขาว่า “พี่ชายสาม ข้ายังไม่เคยเห็นที่ทำงานของท่านเลยว่ามีลักษณะอย่างไร ได้ยินว่าอยู่ในอาณาเขตรอบวังหลวง ด้านในหกกรม กว้างใหญ่หรือไม่”

“หกกรมตั้งอยู่บนทางเดินเซียนบู๊ หลังประตูจงจื่อเหมิน ด้านหนึ่งเป็นหน่วยงานของขุนนางฝ่ายบุ๋น อีกด้านเป็นหน่วยงานของขุนนางฝ่ายบู๊ อาณาเขตรอบวังหลวงไม่นับว่ากว้างขวาง คนในกรมโยธามีประมาณร้อยกว่าคน ครอบคลุมพื้นที่ทางเดินเซียนบู๊ไม่น้อย ถือว่ามีโชสถานที่เล็ก ๆ” หลัวเซินหยวนกล่าว “ทำไม เจ้าอยากไปดูหรือ”

ด้านในหกกรมล้วนมีแต่บุรุษ นางเป็นสตรีจะเข้าไปได้อย่างไร

“ช่างเถิด ข้าจะเข้าไปได้อย่างไร” พอลึกถึงเรื่องในวันนั้นที่เขาตี๋มสุร้าวางหมากกับแม่นางเหลียนซี ผ่านไปครู่หนึ่งอีหนึ่งจึงถามขึ้นอีก “ปกติแล้ว ท่านต้องกินเลี้ยงรับรองบ่อยเพียงใด”

“ภารกิจในราชสำนักรัดตัว ต้องติดตามบรรดาท่านเสนาบดีออกไปเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องที่ไม่สะดวกหรือในหน่วยงาน แต่ก็ไม่ได้บ่อยนัก” เขาอธิบาย ส่วนสถานที่ที่ไปเป็นเช่นไร อย่าได้บอกนางจะดีกว่า

อีหนึ่งหลับตาลง “อืม เช่นนั้นท่านก็ตี๋มสุราให้น้อยหน่อย...”

พูดคุยก็น่าจะเริ่มรู้สึกรำคาญแล้ว นางเอนตัวเข้าหาเขา ขดตัวเล็กน้อย ในที่สุดก็เข้าสู่ห้วงนิทร นัยมิตที่อยูข้างหมอนขาวละเอียด เล็บรูปวงรีขาวใส อมชมพูระเรื่อ เขาจับมือของนางขึ้นมาวางบนฝ่ามือตน มือนั้นดูคล้ายอุ้งมือของสัตว์ตัวน้อยแสนน่ารัก เขามองอยู่สักพัก แล้ววางเข้าไปในผ้าวมหลักเลี้ยงไม่ให้นางได้รับไอเย็น

ร่างข้างกายขดตัวเป็นก้อนกลม ก่อให้เกิดความรู้สึกอุ่นใจชนิดหนึ่ง

วันแต่งงานของเขากับอีหนึ่ง ลู่เจียเสวียใช้หัวคนล่อทหารคนสนิทของเจิ้งอึ้งคุนให้ปรากฏตัว นี่นับเป็นพยานที่ยังมีชีวิต หลังจากนั้นลู่เจียเสวียก็ร้ายเรียงโทษของเจิ้งอึ้งคุนได้แปดข้อหา เจิ้งอึ้งคุนถูกจับกุมที่ตำถง บัดนี้

กำลังถูกคุมตัวมายังเมืองหลวง

คราก่อนที่เว่ยหลิงถามเรื่องนี้กับเขา ย่อมมิใช่การซักถามธรรมดาแน่นอน เกรงว่าต้องมีคนเผยเบาะแสให้อีกฝ่ายรู้

น่าจะเป็นลู่เจียเสวียที่รู้เรื่องนี้แล้ว เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะใช้มันให้เป็นประโยชน์หรือไม่ ทำที่ลู่เจียเสวียปฏิบัติต่อเขา หากจะว่าเป็นศัตรูก็ไม่ใช่มิตรก็ไม่เชิง คล้ายมีเจตนาอยากจะได้เขาให้เข้าร่วมเป็นพรรคพวก ทว่าก็คล้ายไม่แยแสในตัวเขา

หลัวเฉินหยวนขบคิด ตรึกตรองทุกผลลัพธ์ที่เป็นไปได้

ผ่านไปหลายวัน ลือลู่ลู่ที่อึ้งหนิงทำก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ทว่าบริเวณขอบเสื้อยังไม่ได้นุชน หลัวอี้ชิวหิวกล่องขนมแผ่นแป้งเหอเถาหลายกล่องมาเยี่ยม นาง “พุงนี้ข้าก็จะไปแล้ว”

“เหตุใดจึงเร็วนัก พี่เขยห้ามาตามท่านแล้วหรือ” อึ้งหนิงเลื่อนขนมเบี๊ยะที่หลัวอี้ชิวชอบไปตรงหน้านางเพื่อให้นางกินให้มากหน่อย

“ไม่ได้มา” หลัวอี้ชิวกล่าวอย่างขื่นขม “เขาไม่ได้มาหาข้า แต่ข้าเองก็ไม่ได้ไร้ชา สามารถกลับไปเองได้”

แม้อุปนิสัยของหลัวอี้ชิวกับหลัวอู่วี่จะแตกต่างกัน ทว่าก็มีความดื้อรั้นเหมือนกัน การที่นางกลับมามีมารดาด้วยอารมณ์โกรธแล้วต้องกลับไปด้วยหน้าตามอมแมมเปื้อนฝุ่น¹ เช่นนี้ ดูเหมือนนางจะต้องเจ็บช้ำน้ำใจเกินไปแล้ว

“ท่านป้าสะใภ้ไม่กล่าวอะไรเลยหรือ ที่เขารับอนุเช่นนี้”

หลัวอี้ชิวโคลงศีรษะ “แม่ข้าจะว่าอะไรได้ อึ้งเหินยงของบ้านข้าสองคนนั้นก็เป็นคนที่นางผลักดันขึ้นมาจากข้างกาย ท่านแม่กล่าวว่าวันหนึ่งยังถือว่าฟังความ เขาจะรับเป็นอนุก็รับไปเถิด ต่อไปหากอึ้งเหินยงมีบุตรก็ให้จารึกชื่อได๋นามของข้า ให้ข้าเป็นแม่ใหญ่ อึ้งเหินยงเป็นสาวใช้ข้างกายข้า นางย่อมไม่กล้าสร้างปัญหาอันใด ท่านแม่ให้ข้าใจกว้างสักหน่อย เพราะ

¹ หน้าตามอมแมมเปื้อนฝุ่น หมายถึงเสียหน้า เสียเกียรติ

นั้นจะยิ่งทำให้เขารักข้า หากยืนกรานดื้อรั้นเช่นนี้ต่อไปก็มีแต่จะทำให้ข้าสูญเสีย”

“ก็จะต้องเป็นเช่นนั้น” อีหนึ่งทำได้เพียงทอดถอนใจ “ท่านไม่สามารถควบคุมให้เขาไม่รับอนุ เช่นนั้นท่านก็ทำได้เพียงจัดการเรื่องภายในจนให้ดีต่อไปเขาต้องให้ความเคารพท่านแน่นอน ก่อนหน้านั้นมิใช่ว่าท่านเคยเรียนรู้การอ่านสมุดบัญชีกับท่านแม่ของท่านหรือ เมื่อท่านกลับไปก็จงทำตัวนอบน้อมต่อหน้าสุหยินผู้เผ่าजूแล้วขอรับเรื่องในจวนเหล่านั้นมาจัดการเสีย”

คำพูดของอีหนึ่ง กระทั่งหลวอ้อวี้ก็ยังยอมรับฟัง สมอมของน้องสาวเจ็ดใช้การได้ดีกว่านางนัง

“ข้างกายพี่ชายสามของเจ้ามีคนคอยปรนนิบัติอยู่หรือไม่” หลวอ้อวี้หัวปล้นนี้กะไรขึ้นได้จึงเขียนเข้าไกล้านางแล้วกล่าว “ข้าว่าเจ้าต้องระวังสาวใช้พวกนั้นไว้บ้าง หากอายุของพวกนางถึงวัยสมควรแล้วก็ลากออกไปจับคู่กับพวกบ่าวไพร่เสีย ถ้าพวกนางป็นขึ้นเตียงพี่ชายสามของเจ้าแล้วได้เลื่อนตำแหน่งเป็นอี่เหินยง นั้นย่อมเป็นดุษฎีเดียวถึงสวรรค์แล้ว ข้าจำได้ว่าพวกนางสองสามคนมีรูปโฉมไม่เลว โดยเฉพาะคนที่มีนามว่าฝูเจียง ข้าจะบอกอะไรเจ้า เจ้าจะไม่ยอมร่วมหอกับเขาไม่ได้ ไปฟังอะไรเรื่องปักปันยังไม่ปักปัน มิสู้กลางคืนเจ้าป็นขึ้นไปบนตัวเขา...”

อีหนึ่งยัดขนมก้อนหนึ่งเข้าปากนาง “ตั้งใจกินดีๆ!”

หลวอ้อวี้ดื่มน้ำชาให้คอโล่ง แล้วกล่าวต่อ “เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงข้า ยามปกติพี่ชายห้าของเจ้าถือว่าดีต่อข้า เขาจะรับอนุก็รับไปเถิด เขาเองก็ดูโปรดปรานอี่เหินยงอยู่บ้าง”

นางคิดได้เช่นนั้นก็นับว่าไม่เลว หลินไให้หูเองยังใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ทั้งยังมีหนานเกอร์มิใช่หรือ

ที่หลวอ้อวี้มาหานาง อีกจุดประสงค์หนึ่งคือเพื่อชวนนางไปดื่มชาชมการแสดงที่จั่วเต๋อจวงในตรอกเต๋ออิง “...พวกสะใภ้ตระกูลเจิงก็ไปครีกรึ้นยิ่งนัก ท่านแม่ของข้าจะพาพี่สะใภ้ทั้งสองคนไปด้วย เจ้าเองก็ไปด้วยกันเถิด!”

นางเร่งเร้าให้อีหนึ่งเก็บเสื้อคลุมที่กำลังทำเพื่อไปที่ตรอกเต๋ออิงกับนาง

อีกหนึ่งเคยได้ยื่นซื้อของร้านน้ำชาที่จั่วเต๋อจงมาก่อน กล่าวว่ามีชาขึ้นชื่อหลายชนิด มีบางชนิดที่ไม่สามารถหาชิมได้จากร้านทั่วไป แม้จะไม่ชอบชมการแสดง ทว่ากลับรักการดื่มชาเป็นอย่างมาก นอกจากนี้การร่วมพบปะสังสรรค์กับตระกูลขุนนางถือเป็นเรื่องดี จิตใจอีกหนึ่งพล้นสันคลอนเล็กน้อย เพียงแต่นอกจากเสื่อคลุมแล้ว นางยังมีภารกิจเย็บปักถักร้อยทำสำหรับสวมในฤดูหนาวอีกคู่หนึ่ง และนี่ก็ใกล้เข้าสู่ฤดูเหมันต์แล้ว

หลัวอี่ชิวยืนกรานจะให้นางออกไปให้ได้ “นิสัยเกียจคร้านเข้ากระดูกของเจ้าเหมือนกับตอนวัยเยาว์ไม่ผิดเพี้ยน! ทั้งวันเอาแต่หมกตัวอยู่ในจวน ข้าว่าตัวเจ้าใกล้จะขึ้นราแล้ว” นางดึงอีกหนึ่งไปกล่าวลาหลินไห่หลู ก่อนจะไปออกไปยังร้านน้ำชาที่จั่วเต๋อจงด้วยกัน

ด้านในร้านน้ำชาที่จั่วเต๋อจงถูกสร้างจำลองเป็นรูปแบบคดเคี้ยวเช่นธารน้ำ งดงามวิจิตรอย่างยิ่ง สาวใช้รูปโฉมสะคราญแสดงการชงชาต่อหน้าแขกเหรื่อ มีบรรดาสุหยินนายหญิงหลายคนกำลังนั่งลิ้มลองชาอยู่ด้านใน

เหล่าสเก๊าของตระกูลเจิงอยู่ที่นี้จริง ๆ สุหยินใหญ่เจิงซึ่งเป็นท่านหญิงต้นหยางไม่มีใครรักการสนทนากัน สนใจเพียงการดื่มชาเท่านั้น

อีกหนึ่งลอบสังเกตอย่างละเอียด ดูคล้ายเชียววันกับสุหยินใหญ่เจิงท่านนี้จะไม่ค่อยลงรอยกัน สีนหน้าไม่ได้แสดงออกถึงความเป็นมิตรเลย

มีสาวใช้ยกถาดของเล่นเข้ามาให้พวกนางเลือก ทั้งสองคนเอาแต่ปฏิเสธ ไม่มีผู้ใดยอมเลือก ทำให้บรรยากาศพลี่ยนเปลี่ยนเป็นตึงเครียด

สุหยินรองเจิงเข้ามาคลีคลายสถานการณ์ด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน สุหยินใหญ่เจิงกับเชียววันล้วนเป็นคนที่นางไม่สามารถล่วงเกินได้ นางจึงทำได้เพียงเอาอกเอาใจทั้งสองฝ่าย สองคนนี้สถานะสูงศักดิ์ เมื่ออยู่ด้วยกันย่อมเกิดสถานการณ์เข้าไม่เข้าตาท่าน ท่านไม่เข้าตาข้า พญูปีศาจต่อสู้กัน แต่ปีศาจน้อยต้องมารับเคราะห์แทน ผู้ที่ต้องมารับเคราะห์ไมใช่นางผู้รับหน้าที่ใกล้เกลี่ยคนนี้หรือ

เดิมบรรยากาศระหว่างทั้งสองก็ไม่ดีอยู่แล้ว สุหยินใหญ่เจิงรังเกียจเชียววันที่อาศัยสถานะหลานสาวของสองเฮาเวงทำสร้างบารมี เชียววันก็รังเกียจสุหยินใหญ่เจิงที่อ่อนด้อยความรู้ แต่กลับกล้านานนามตนว่าเป็น

นักปราชญ์ นางรำเรียนหนังสือมานานแรมปียังไม่กล้าอวดอ้างตนว่าเป็นผู้รู้เลย!

กล่าวโดยสรุปคือ สองวันมานี้เชียววันเอาแต่คอยกล่าววาจาเหน็บแนม สุธยนิใหญ่เจิง แม้เชียววันจะเฉลียวฉลาดมาก ทว่าสุธยนิใหญ่เจิงก็ไม่ใช่คนไร้ความสามารถ ที่บ้านมารดา นางยังเหน็บแนมบรรดาพี่สาวน้องสาวจนทุกคนพากันหลบหนีถึงขั้นเป็นที่โจษจัน อย่างไรก็ตามเชียววันก็ยังด้อยประสิทธิภาพ สดท้ายก็ได้ว่าที่ไม่ชนะสุธยนิใหญ่เจิง ใบหน้าจึงบึ้งตึงดูจู้จี้ขี้จี้ กระทั่งอิเหนาเข้ามาก็ยังเบี่ยงเบนความสนใจของนางได้ไม่มาก

สุธยนิใหญ่เจิงไม่ได้สนใจอิเหนานัก แต่เมื่อได้ยินว่าอิเหนาเป็นคุณหนูแห่งจวนอิงกั๋วคงจึงได้ชายตามองบ่อยครั้งขึ้น ก่อนจะเอ่ยถามอย่างยากเย็น “ข้าจำได้ว่าคุณหนูแห่งจวนอิงกั๋วเป็นบุตรสาวบุญธรรมของใต้เท้าผู้บัญชาการลู่”

อิเหนาประหลาดใจเล็กน้อย ท่านหญิงผู้นี้ทราบได้อย่างไร เรื่องสถานะบุตรสาวบุญธรรมของนางไม่ได้แพร่พรายออกไปภายนอก

สุธยนิใหญ่เจิงกล่าวว่า “ครั้นข้ายังเด็กได้ติดตามสองเฮา...ซึ่งก็คือไทเฮาในยามนี้ ในงานล่ำส่วช่วงฤดูสารทปีหนึ่งมีม้ามัวหนึ่งพุ่งเข้าหาข้า เป็นใต้เท้าผู้บัญชาการลู่ที่ยืนเมื่อเข้าช่วยเหลือ ดังนั้นข้าจึงเรียกใต้เท้าผู้บัญชาการลู่ว่าท่านอาลี เรื่องนี้ไทเฮาตรัสกับข้าเอง”

สุธยนิใหญ่เจิงมีอายุประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหก ยังอยู่ในวัยสวยสดงดงาม นางรีบกวักมือเรียกสาวใช้ “...เปลี่ยนเป็นชาฮั่นหยางอู่ให้นายหญิงสามหลั้ว พวกเจ้าใช้ชาลั่วอันกว่าเพื่อนได้อย่างไร”

อิเหนาคาดไม่ถึงว่าจะได้รับการรับรองเป็นพิเศษจากสุธยนิใหญ่เจิง นางยิ้มพลางกล่าวขอบคุณ

สุธยนิใหญ่เจิงยังเอ่ยอย่างใจดีว่า “ในเมื่อเป็นบุตรสาวบุญธรรมของใต้เท้าลู่ เช่นนั้นก็ไม่ต้องปฏิบัติตนเป็นคนอื่นคนไกลแล้ว”

เชียววันเห็นเช่นนั้นก็ยิ่งโมโห สุธยนิใหญ่เจิงผู้หนึ่งใจหาเรื่องนางประหนึ่งดวงชะตาเป็นคู่ริ ตอนกินข้าวเช้าก็ใช่ นางไปคารวะนายท่านผู้เฒ่าเจิงแล้วร่วมกินข้าวด้วยกัน นางชอบใจัก ทว่าสุธยนิใหญ่เจิงกลับ

ยื่นกรานจะเอาอะหมี่ นางกล่าวว่าเตงกวาปรุรงสรสชาติดี ทว่าสูหยินใหญ่เงิง กลับกล่าวว่าเตงกวาวันนี้ไม่สดใหม่ นางรู้สึกว่าจะต้องจงเป็นเพียงสถานที่ นำเบือ ไร่รสนิยม ทว่าสูหยินใหญ่เงิงกลับลากทุกคนออกมา

เชียววันยัมบาง ลูกขึ้นพูดว่าอยากจะออกไปเดินเล่น เมื่อประตูเปิด ออก นางก็เดินจากไปพร้อมบรรดาสาวใช้ที่ห้อมล้อม

เมื่ออีหนึ่งเห็นว่าการแสดงกำลังเริ่มต้นก็ไม่คิดจะอยู่นาน นางเดิน ออกจากห้องเพื่อเดินชมการประดับตกแต่งของที่นี่ เมื่อครุ่นนางทำได้เพียง กวาดตามองอย่างรวดเร็ว ที่นี่ประดับตกแต่งได้วิจิตรงดงามนัก นางอยาก ชมดูให้ละเอียด

อีหนึ่งพาพวกเงินจูงออกมา ขณะที่กำลังเดินไปตามระเบียบทางเดิน เพื่อขึ้นชมการตกแต่งสถานที่ก็ได้ยินเสียงสนทนาอันแสนคุ้นเคย นาง หันไปมองตามเสียงจึงพบว่าในโถงบุปผาด้านข้างมีบุรุษแต่งกายสูงศักดิ์กำลัง คุยกับเชียววัน

เชียววันดูไม่ค่อยสนใจเขาเท่าไรนัก ทว่าบุรุษผู้นั้นเอาแต่ตามตอแย นาง ทั้งยังกล่าวบางสิ่งทำให้เชียววันหมดความอดทนคิดจะเดินจากไป บุรุษ ผู้นั้นยื่นมือมาจับมือนาง แต่กลับถูกนางปัดออก “ท่านเลิกทำตัวน่ารำคาญได้ หรือไม่ ข้าแต่งงานแล้ว”

สาวใช้ที่ติดตามเชียววันเดินเข้ามาขวางคนผู้นั้นไว้ เชียววันจึงปลิกตัว ออกมาได้

เงินจูงที่อยู่ข้างกายอีหนึ่งกล่าวว่า “นายหญิง คนผู้นี้ก็คือสวี่หย่ง ทายาทสายตรงของตระกูลสวี่กั๊วกง ได้ยินว่าเขามีใจต่อแม่นางเชียววันตั้งแต่ แรกพบ ตามตอแยนางอยู่เป็นนิจ ตระกูลสวี่กั๊วกงรักเอ็นดูทายาทสายตรง ผู้นี้ จึงไม่มีผู้ใดกล้าทำอะไร...”

อีหนึ่งประหลาดใจ ท่านอาหญิงที่มีอายุน้อยที่สุดของทายาทสายตรง ผู้นี้กำลังจะแต่งงานกับท่านพ่อของนางมิใช่หรือ คาดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องเช่นนี้ ด้วย

เชียววันแต่งงานแล้ว แต่เขากลับยังตามตอแย ช่างเป็นผู้ที่มักมาก ในटनाหาโดยแท้จริง

ขณะที่กำลังพูดคุยกัน เชี่ยววินก็เดินมุ่งหน้ามาทางอิ๋นหิง บุตรชายสายตรงของท่านสวีกั๋วกงมีรูปโฉมไม่เลว ทั้งร่างมีกลิ่นอายสูงศักดิ์ เขากำยำตามมาประชิด

เมื่อเชียววินเห็นอิ๋นหิงก็ยังไม่สบอารมณ์ ทว่าใบหน้ายังคงปั่นร้อยยิ้ม พลังผกศิระชะให้นาง ก่อนจะหุบยิ้มแล้วเดินจากไปอย่างเย็นชา อิ๋นหิงเห็นว่าไม่มีเรื่องสนุกให้ชมแล้วจึงผกศิระชะให้นางเล็กน้อยเป็นมารยาท จากนั้นก็เดินไปทางด้านหลัง

สวีหย่งเห็นอิ๋นหิงเดินไปทางด้านหลัง เขามองไม่ชัดว่าแท้จริงอิ๋นหิงมีรูปโฉมอย่างไร จึงรังตัวสาวใช้ของเชียววินคนหนึ่งไว้ ก่อนจะเอ่ยถาม “คนผู้นั้นคือผู้ใด เหตุใดแม่นางเซียจึงแสดงสีหน้าไม่อยากพบนาง”

“นางคือคนที่ทำให้คุณหนูของพวกเราไม่สบอารมณ์นะสิเจ้าคะ” สาวใช้กระซิบเสียงเบา “มิเช่นนั้นคุณหนูจะแสดงท่าทีไร้ความอดทนต่อคุณชายเช่นนี้หรือ บ่าวต้องไปแล้วเจ้าคะ”

สวีหย่งเป็นทายาทสายตรงของตระกูล สุหยินผู้เฒ่าโปรดปรานเขายิ่งนัก เลี้ยงดูอย่างตามใจจนไม่สนใจฟ้าไม่สนใจดิน กฎระเบียบคืออะไรไม่รู้จัก ครั้นสวีหย่งได้ยินว่ามีคนทำให้โฉมงามไม่สบอารมณ์ หัวคิ้วก็พลันขมวดมุ่น เขายืมพลาংกล่าวกับสาวใช้ผู้นั้น “ในเมื่อนางทำให้แม่นางเซียไม่พอใจ เช่นนั้นข้าก็จะช่วยแม่นางเซียสักครา เจ้ากลับไปบอกกล่าวแม่นางเซียว่าให้จดจำคุณงามความดีของข้าเอาไว้” พูดจบก็โบกพัด เดินมุ่งหน้าไปด้านหลัง

สาวใช้อีกคนหนึ่งกล่าวกับสาวใช้ผู้นั้น “เจ้าช่างใจกล้านัก สวีหย่งผู้นี้เป็นดุจด่อนไม้ที่ใช้ชักผ้า²! ผู้ใดก็ไม่อาจล่วงรู้ว่าเขาจะทำเรื่องใดออกมาตระกูลของนายหญิงสามหลั้วมีอำนาจ บิดาคือท่านอิงกั๋วกง สามียังเป็นใต้เท้าหลั้ว รองเสนาบดีกรมโยธา หากเกิดเรื่องอันใดขึ้นแล้วมากล่าวโทษคุณหนูของพวกเรา ข้าจะรอดูว่าเจ้าจะทำอย่างไร”

สาวใช้ผู้นั้นแสดงท่าทีไม่ยี่หระ “จะเกิดเรื่องใดได้ ข้าเห็นว่ายังมีสาวใช้

² ท่อนไม้ที่ใช้ชักผ้า หมายถึงคนโกงเลา เบาปัญญา

ติดตามนางอยู่”

ทั้งสองคนสนทนากันพลางเดินจากไปไกล

ดออยา

สวนด้านหลังถูกจัดเตรียมไว้ เป็นสถานที่ชมการแสดงของเหล่า
คุณหนูและสุทนต์โดยเฉพาะ เมื่อเดินผ่านประตูจันทราเข้าไป ทศนียภาพ
ด้านในก็ยิ่งงดงามมากขึ้น ช่างสระน้ำมีต้นหลิวห้อยระย้า ด้านหน้าปลูก
ไม้เลื้อยสายน้ำผึ้ง กลีบดอกนับพันหมื่นพลี๊วไทรยามต้องลมโชย ดังนั้น
จึงมีสตรีจำนวนมากเลือกมาพักผ่อนที่ได้เพลิดเพลินแห่งนี้ เสียงร้องของการแสดง
ดังลอยมาคลอเคล้า เมื่ออิ๋นนิ่งลงก็มีสาวใช้ยกถาดผลทับทิมที่แกะแล้วมาให้
เมลิคทับทิมสีเข้มใสดูจินโมรา งดงามเหลือคณา อิ๋นนิ่งสั่งกำชับได้เมา “ไป
บอกกล่าวผู้ดูแลที่นี่ว่าพวกเราต้องการซื้อผลทับทิมบางส่วน”

เอาลิ่งนี้กลับไปให้พี่ชายสามลี้มลองเสียหน่อย หวานชุ่มคอดีจริง ๆ

บรรดาสตรีที่อยู่ใต้เฉลียงแห่งนี้ต่างไม่รู้จักกัน แต่ก็ยังยิ้มพลางผวก
ศรัทธาให้กัน อิ๋นนิ่งไม่ค่อยปรากฏตัวต่อหน้าธารกำนัลนัก หลายคนจึงไม่รู้จัก
นาง เพียงเห็นว่านางเป็นสาวน้อยรูปโฉมงดงาม สวมชุดเนื้อผ้าเค่อซือ อายุ
เพิ่งสิบสี่สิบห้า แต่กลับเกล้ามวยผมดูสุสรีที่ออกเรือนแล้ว จึงพากันคาดเดา
ว่านางน่าจะเป็นอนุที่ขุนนางชั้นสูงศักดิ์ตระกูลใดเลี้ยงดูไว้นอกเรือน จึงไร้ท่าที่
ระแวงระวัง

สวี่หย่งโบกพัดเยื้องกรายเข้ามาใกล้ก็พบว่านายหญิงผู้นี้กำลังฟิงกายกับ
เฉลียง เดิมเขาหลงนึกว่านางเป็นเพียงสตรีที่ออกเรือนแล้วทั่วไป จึงเตรียม
แผนกลั่นแกล้งเพื่อทำให้นางอับอายขายหน้า คาดไม่ถึงว่าเมื่อได้เห็นระยະใกล้

ก็ต้องตะลึงงัน ชัดเจนว่านี่คือแม่นางน้อยผู้แสนบอบบาง มือขาวเนียนละเอียด หยิบเมล็ดทับทิมเข้าปากที่ละเมล็ด ปลายนิ้วสัมผัสสลับปากแว่เบา ริมฝีปาก ดูมละมุนดูจกสลับบุปผา

คล้ายนางได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจึงหันกลับมาเหลือบตามองสวีหยง ปราดหนึ่ง

สวีหยงลอบรำพึงชื่นชมในใจ รูปโฉมของแม่นางผู้นี้ไม่ธรรมดาสามัญ หากกล่าวว่าเชียววันเป็นดุจเขาสูงธารน้ำไหลในภาพวาด ทำได้เพียงเฝ้ามอง ชื่นชมระยะไกลแต่ไม่อาจลงเล่น แม่นางผู้นี้ก็คือดอกเหินที่ผลิบานใน วสันตฤดู บอบบางอ่อนละมุน ทำให้ผู้คนอยากประคองโอบอุ้มไว้ในมือ ละเมียดละไมน่าหยอกหล่อ พาให้หัวใจคันยุบยิบยามได้พบ ทว่าหัวใจที่เขามีต่อเชียววันมันคงไม่แปรเปลี่ยน บุปผาอื่นใดล้วนไม่เข้าตา

สวีหยงลอบวางแผนในใจ เขาเดินเข้าไปพรางกล่าวด้วยรอยยิ้มกว้าง “นายหญิงท่านนี้อยู่ที่นี้เอง ข้าตามหาเสียนาน”

อีหนิงเพิ่งเคยพบสวีหยงครั้งแรกยามที่เขาสนทนากับเชียววัน ทั้งสองคนยังไม่เคยเจอกันมาก่อน ทว่าเขากลับใช้ถ้อยคำราวกับคนสนิทชิดเชื้อ ไม่รู้ว่าจะเกิดความคิดวิปริตอันใดขึ้นมา

“ข้าไม่รู้จักคุณชาย เห็นที่ท่านคงจำคนผิดแล้ว” อีหนิงไม่ได้มีความ ประทับใจใดๆ ต่อเขา นางหันหน้าไปกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

สวีหยงเห็นเช่นนั้น หัวคิ้วก็ขมวดมุ่น น้ำเสียงพลันเปลี่ยนไป “นายหญิง เมื่อครู่พวกเรพบกันตรงหอชั้นล่าง ท่านยืนกรานว่าข้ากับท่าน มีวาสนาต่อกัน ดื้อรั้นขอดูป้ายหยกของข้า ข้าเห็นว่าท่านดูรู้เตียงसान่าสงสาร จึงได้มอบป้ายหยกให้ท่าน เหตุใดเพียงพริบตาก็ทำเป็นไม่รู้จักข้าแล้วเล่า ท่านไม่รู้จักข้าก็ช่างเถิด ทว่าป้ายหยกของข้าเล่า ท่านคืนให้ข้าได้หรือไม่ นั่นคือหยกดำชั้นเลิศ หากเป็นของทั่วไป ข้าสามารถมอบให้แม่นางได้ ทว่า หยกชิ้นนั้นเป็นสิ่งที่ท่านยาทั้งไว้ให้ข้า จึงมอบให้แม่นางไม่ได้”

เสียงของเขาไม่ถือว่าเบา บรรดาฮูหยินและคุณหนูที่อยู่รอบบริเวณนั้น จึงถูกดึงดูดความสนใจ สายตาที่จับจ้องอีหนิงเต็มไปด้วยความสงสัยพิลึก พิจารณา

สวีหย่งถือเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในเมืองหลวง ยังไม่ต้องกล่าวว่าเขาเป็นบุตรชายสายตรงของท่านสวีกั๋วกิง ชาติตระกูลยิ่งใหญ่ ในจื๋วเต๋อจง สถานที่ที่มีสตรีเข้าออกเช่นนี้ เขายังสามารถไปมาได้ตามอำเภอใจ นั่นเป็นเพราะเขามีความสัมพันธ์เหนียวแน่นกับเจ้าของจื๋วเต๋อจง บรรดาสุหยินและคุณหนูมากกว่าครึ่งที่อยู่ในสถานที่แห่งนี้ล้วนรู้จักเขา

แม้สวีหย่งจะทำตัวเหลวไหลไปบ้าง แต่ตระกูลเขาก็ร่ำรวยสูงศักดิ์ ไม่มีทางนำหยกก้อนหนึ่งมาหาเรื่องใส่ความผู้ใด ดังนั้นมากกว่าครึ่งต้องเป็นเรื่องจริงแน่แท้

ทว่าแม่นางน้อยผู้นี้มองแล้วไม่เหมือนคนจากชนชั้นสามัญทั่วไป เป็นไปได้หรือว่านางจะเป็นพวกตมตุนจริง ๆ

หัวคิ้วของอิ๋นหิงพลันขมวดมุ่น สวีหย่งผู้นี้ช่างพิลึกนัก นางกับเขาไร้ความแค่นใด ๆ ต่อกัน นี่เขากำลังเล่นอะไร

คนผู้นี้เอาแต่หมกมุ่นในตัวเซียอวี่น หรือเขาไปฟังคำกล่าวของผู้ใด จึงได้มาสร้างความลำบากให้นาง

นางส่งสายตาทะลุเงินจู่ที่กำลังจะอำปากพูดอะไร ใคร่ครวญก่อนจะเอ่ย “ในเมื่อคุณชายกล่าวว่าข้าหน้าป้ายหยกของท่านไป เช่นนั้นข้าขอถามท่านว่ามีผู้ใดเป็นประจักษ์พยานหรือไม่”

“บ่าวไพร่ของข้าล้วนเห็น” สวีหย่งได้ยื่นน้ำเสียงใส่กั๋ววานนุ่มละมุน ของนางก็กล่าวด้วยรอยยิ้ม “นายหญิงอย่าได้แก่ต่างไป ป้ายหยกของข้าเป็นลวดลายกิเลน ด้านหนึ่งสลักนามที่ใช้เรียกขานในครอบครัว ผู้ที่รู้จักข้าย่อมรู้ว่านี่คือป้ายหยกของข้า หากนายหญิงไม่ได้นำป้ายหยกของข้าไปก็ตามข้าไปยังห้องด้านข้าง ให้สาวใช้ได้ตรวจค้นก็ทราบแล้ว”

“บ่าวไพร่จะสามารถนำมายืนยันได้อย่างไร” อิ๋นหิงยิ้ม “หากคุณชายยกบ่าวไพร่มากล่าวอ้าง เช่นนั้นบ่าวไพร่ของตระกูลข้าก็สามารถเอามาเป็นพยานได้ว่าคุณชายไม่เคยมอบป้ายหยกให้ข้า”

มีสุหยินท่านหนึ่งที่ด้านหลังพูดขึ้น “แม่ท่านนี้ เบื้องหน้าท่านคือคุณชายแห่งตระกูลสวีกั๋วกิง ข้าว่ามีผู้ตามเขาไปตรวจสอบดูเถิด หากไม่ได้นำไปจริงก็แล้วไป แต่หากเอาไปก็คืนให้เขาไปเสีย”

“ใช่ เจ้าอายุน้อย อย่าได้พูดปด หากเอาของผู้อื่นไปก็เอาออกมาคืนเถิด”

เสียงกระซิบกระซาบดังขึ้นจากโดยรอบ มากกว่าครึ่งเอนเอียงไปทางสวี่หย่ง

เงินจูลอบกล่าวกับอีหนิง “คุณหนู มีผู้บอกพวกเขาว่าพวกเราเป็นคนจากจวนอิงกั๋ววงเถิดเจ้าคะ เขาจะได้ไม่ตามรังควานอีก”

อีหนิงไม่อยากเอาชื่อของจวนอิงกั๋ววงออกมากล่าวอ้าง แม้ชื่อเสียงของจวนอิงกั๋ววงจะสามารถสถาปนาการณ์นี้ได้ ทว่าที่นี้มีผู้คนมากมาย หากได้ยินว่านางมาจากจวนอิงกั๋ววง ทั้งยังเห็นสวี่หย่งตามพัวพัน แสดงออกว่ามีความสัมพันธ์ไม่ชัดเจน ก็ไม่รู้ว่าเรื่องราวจะถูกแพร่พรายออกไปอย่างไร วาจามนุษย์ช่างน่าสะพรึงกลัวนัก “ที่นี้มีคนมาก อย่าพูดออกไปจะดีกว่า” อีหนิงกระซิบกับเงินจูลู

สวี่หย่งลอบกระหิณยั้มย่องในใจ เขากล่าวพลางยื่นมือออกมา “นายหญิงอย่าได้กังวลไป เชิญตามข้ามาทางนี้ จะมีสาวใช้ช่วยตรวจสอบท่าน หากท่านไม่ได้เอาไปจริง ข้ายอมไม่มีทางถือสาหาความท่าน”

สาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านข้างยอบกาย “เชิญนายหญิงทางนี้เจ้าคะ”

ครานี้อีหนิงพาชิงช้อออกมาด้วย นางกำลังแกะทับทิมอยู่ทางด้านข้าง ซึ่งชวี่คนเดียวสามารถรับมือกับผู้อารักขาเรือนได้ถึงสามคน ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องหวาดกลัว ที่สำคัญที่ลานด้านข้างยังมีพวกเส้นเลี่ยนที่กำลังพักผ่อนอยู่

เสียงวิพากษ์วิจารณ์รอบข้างดังระงม นางลุกขึ้นยืน กล่าวด้วยรอยยิ้ม “เช่นนั้น ก็ไปเถิด”

บนหน้าชาชั้นสอง ลู่เจียเสวียกำลังจิบชาอยู่กับท่านเสนาบดีกรมกลาโหม ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมปรายตามองออกไปด้านนอก ก่อนจะหัวเราะขึ้น “ทายาทสายตรงของตระกูลสวี่กั๋ววงผู้นั้นอยู่ด้านล่าง”

ลู่เจียเสวียมหาหรือภารกิจกับท่านเสนาบดีกรมกลาโหม ยามนี้นอกประตูเต็มไปด้วยกองกำลังทหารแน่นหนา บนชั้นสองมีเพียงพวกเขากำลังนั่งจิบชา บรรดานายท่านใหญ่ต่างก็เสียดายชีวิตอันล้ำค่าของตน จึงต้อง

มีกองกำลังแน่นหนาคอยติดตามอารักขา เขารับคำสั่งเสียงหนึ่งแล้วกล่าว “มีอะไรหรือ”

“ดูเหมือนเขากำลังตามตอแยแม่นางน้อยคนหนึ่งอยู่ แม่นางน้อยผู้นั้นน่าจะออกเรือนแล้ว” ท่านเสนาบดียืมพลางแกว่งจอกสุรา “ท่านไม่รู้ว่าสวีหยงคนนี้เป็นดุษฎีอันไม่ซุกผ้า เขาทำเรื่องเหลวไหลไว้ไม่น้อย มีคราหนึ่งไปกล่าววาทะโหมบุตรสาวของท่านยวี๋เต๋อแห่งโยวซุนฝิง¹ จนถูกท่านยวี๋เต๋อโบยไปยกหนึ่ง ครั้นกลับมาถึงจวน ท่านสวีก็กังวลจะตีเขาอีกครั้ง ทว่าฮูหยินผู้เฒ่าปกป้องเขาไว้ ท่านสวีก็กังวลทั้งโกรธทั้งร้อนรน แต่ก็ไม่กล้าลงมือ”

ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมเล่าได้นำสนใจจนทำให้ลูเจียเสวียอดหันไปมองไม่ได้ เพียงเหลือบมอง เขาก็พบว่าร่างที่กำลังถูกตามพัวพันนั้นช่างคุ้นตานั้นมิใช่ฮึงบุตรสาวบุญธรรมของเขาหรือ...

เขาหัวเราะออกมาเสียงหนึ่ง “ครานี้เขาก่อเรื่องแล้ว คนที่อยู่ด้านล่างคือบุตรสาวของเว่ยหลิง”

“ท่านอิงกั๋วหรือ” ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมนึกขึ้นมาได้ “ข้าจำได้ว่าบุตรสาวของท่านอิงกั๋วเพิ่งแต่งงาน แต่งให้กับหลัวเซินหยวนศิษย์รักของสวีเว่ยไชหรือไม”

“ดังนั้นข้าจึงพูดว่า ครานี้เขาก่อเรื่องแล้ว” ลูเจียเสวียวางถ้วยชาลงท่าที่ดูเอื่อยเฉื่อยเล็กน้อย

ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมชำเลื่องมองเขาอย่างประหลาดใจ “เช่นนั้นท่านจะไม่เข้าไปจัดการสักหน่อยหรือ หากเจ้าเด็กนั้นลึนคิดก็อาจทำเรื่องอะไรออกมาได้ แม่นางผู้นี้ก็ออกเรือนแล้ว หากชื่อเสียงถูกทำลาย...”

ลูเจียเสวียกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เรื่องจัดการข้าย่อมต้องจัดการ” ทันทันที่เขายกมือขึ้นเล็กน้อยก็มีคนเดินเข้ามาประสานมือรอรับคำสั่ง

“ให้คนติดตามไป” ลูเจียเสวียชำเลื่องมองอิ่หนึ่งกับสวีหยง

ทหารคนสนิทรีบพาคนจากค่ายเทพสงครามลงไปด้วย ส่วนลูเจียเสวียยังคงนั่งดื่มชากับท่านเสนาบดีกรมกลาโหมต่อไป

¹ โยวซุนฝิงเป็นสถานที่ทำงานของขุนนางที่ทำงานรับใช้ในพระตำหนักบูรพา

ทันทีที่สวี่หย่งนำทางอีหนิงออกมาจากสวนด้านหลังก็ก้าวเข้าไปหยุดข้างกายนาง “มีทราบว่แม่นางเป็นสตรีตระกูลใดหรือ เหมือนข้าจะไม่เคยพบมาก่อน”

อีหนิงปรายตามองเขา “คุณชายสวี่ ข้าแต่งงานแล้ว ขอให้ท่านเรียกขานข้าว่าสุหยินจะเหมาะสมกว่า มิเช่นนั้นจะฟังดูไม่ให้เกียรติกัน”

สวี่หย่งกล่าว “ข้าว่าอายุของแม่นางเพิ่งจะสิบสี่สิบห้าเท่านั้น หากเรียกขานว่าสุหยินจึงจะฟังไรเหตุผล ชั้นบนของหอน้ำชานี้มีห้องส่วนตัวที่สงบเงียบมาก ทิวทัศน์ก็งดงามยิ่งนัก มิสู้ให้ข้าเชิญแม่นางไปลิ้มรสอาหารเสียบ่อย อยากรังอะไรก็สุดแท้แต่ท่าน ข้ายังมีของกำนัลจะมอบให้แม่นางอีกเล็กน้อย”

“ท่านไม่ยักได้ป้ายหยกของท่านแล้วหรือ”

สวี่หย่งกางพัดออก วางท่าประหนึ่งผู้มักมากในตณหา ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากแม่นางกินอาหารเป็นเพื่อนข้า ป้ายหยกย่อมตกเป็นของแม่นาง”

เขาแบมือออก ป้ายหยกดำอันนั้นวางอยู่บนฝ่ามือเขา เนื้อหยกงดงามเป็นหยกชั้นเลิศโดยแท้จริง “แม่นางโปรดบอกข้าเถิดว่าแต่งให้คนตระกูลใด ข้าชื่นชอบแม่นางยิ่งนัก หากแม่นางยินยอมติดตามข้า ท่านย่อมได้รับเกียรติยศความมั่งคั่ง ได้เสพลูอย่างไร้สิ้นสุด ดีกว่าสามีคนนั้นของท่านมาก”

อีหนิงลอบยิ้มหยันในใจ ก่อนหน้านี้ยังหลงใหลในตัวเสียวีน ทว่าเพียงสะบัดหน้าก็บอกว่าชอบนางแล้ว เกรงว่าคงมีเจตนาสร้างความอับอายให้นางเท่านั้น ชอบหรือไม่ชอบอะไรกัน แม้จะชมชอบ แต่ประพฤติดนไม่ถูกต้องตามครรลองเช่นนี้ นางควรจะบอกกล่าวท่านอาหญิงของเธอให้โบายเขาหนักๆ! อีหนิงกล่าวด้วยรอยยิ้ม “คุณชายสวี่ช่างมั่นใจในตนเองนัก ข้าไร้ความสนใจในหยกนั้น ทั้งยังไร้ความสนใจในตัวท่าน ในเมื่อหยกของคุณชายไม่ได้หายไป เช่นนั้นข้าก็ไม่อยู่เป็นเพื่อนท่านแล้ว”

พูดจบก็หมุนตัวเตรียมจะจากไป สวี่หย่งคาดไม่ถึงว่านางจะไม่หลงกล เขาส่งสัญญาณมือ บรรดาองครักษ์ของเขาบุกเข้ามาทันที เขาก้าวไปด้านหลังหนึ่งก้าว “แม่นางอย่าเพิ่งไป ข้ายังพูดไม่จบ...” เขายื่นมือออกไปหมายจะจับมือของอีหนิง ทว่าอีหนิงพลิกมือฟาดเขาไปครั้งหนึ่ง เดิมอารมณ์ของนางก็ไม่ค่อยดี ยามนี้มีคนโผล่เข้ามาให้ได้ระบายอารมณ์แล้ว

สวียหยังเพียงสัมผัสได้ว่าฝ่ามือของนางอ่อนนุ่มยิ่งนัก ตีลงบนร่างเขา ทว่าเขากลับไม่เจ็บสักนิด เขาคว่ามือของนางไวทันใด

สาวใช้เห็นสถานการณ์เช่นนั้นก็ปรี๋เข้ามาดังอย่างตกใจ ทว่ากลับถูกเหล่าองค์กรกั๊วล้อมไว้

อี่หนิงสะบัดอย่างไร้ก็ไม่หลุด นางมองเขาอย่างโกรธเคือง เรื่องของเส้นอวี๋คราก่อน อี่หนิงกำลังป่วย ไร้สติสัมปชัญญะ ทว่าครานี้นางโมโหแล้วยิ่งเห็นสวียหยังดื้อดึง ในใจก็บังเกิดความเคียดเคี้ยว นางยกขาเตะเขาไปครึ่งหนึ่ง สวียหยังถูกนางเตะเข้าที่หน้าขา ความเจ็บแปลบพุ่งเข้าสู่ใจมันทันใด สีหน้าเขาพลันเปลี่ยนไป มือกำแน่น “อุปนิสัยดูร้ายเสียด้วย กล้าเตะข้าเสียหรือ!”

อี่หนิงยั้งหยัน ทันใดนั้นก็ก้าวเข้าไปอีกสองสามก้าว เข้าประชิดบิบบัน สวียหยังตะลึงงัน ถูกนางบิบบันจนถอยไปหลายก้าว “ไม่เพียงเตะเจ้า แต่ยังจะถีบเจ้าอีกด้วย” อี่หนิงพูดจบก็ยกเท้าถีบเขา ครานี้นางไม่ยอมแรงแม้แต่หน่อย สวียหยังก้าวถอยหลัง เพราะไม่ทันระวัง เขาจึงตกลงไปในสระน้ำ น้ำสาตกระเซ็นไปทั่ว

ครานี้สวียหยังเดือดดาลแล้วจริง ๆ ทั้งตัวเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ เขาหมดความอดทนต่ออี่หนิงแล้ว สั่งองค์กรกั๊วด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง “จับนางไว้!”

องค์กรกั๊วหลายคนเตรียมลงมือทันที ซึ่งขีว้เข้าขัดขวาง เมื่อครู่มีสาวใช้ไปแจ้งข่าว พวกเขาเลยรีบจึงชุมร่อยอยู่ ครั้นเห็นการต่อสู้เกิดขึ้นก็กระโจนออกมาอย่างรวดเร็ว เข้าล้อมปกป้องอี่หนิงเอาไว้

เดิมสวียหยังหลงนึกว่านางเป็นเพียงนายหญิงตระกูลทั่วไป แต่เมื่อมองไปที่กลุ่มองค์กรกั๊วนั้นก็รู้ว่ามิใช่สักนิด!

องค์กรกั๊วเหล่านี้นร่างกายสูงใหญ่ เพียงมองก็รู้ว่าผ่านการฝึกฝนมาตระกูลทั่วไปไม่สามารถเลี้ยงดูไหว สตรีออกรเรือนแล้วผู้นี้ต้องมีสถานะไม่ธรรมดาเป็นแน่ และยังไม่มีทางเป็นอนุที่ผู้อื่นเลี้ยงไว้นอกจวน จะมีอนุที่ถูกเลี้ยงไว้นอกจวนคนใดบ้างที่เป็นเช่นนั้น!

อี่หนิงใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมืออย่างเนิบช้า นางมองสวียหยังแล้วกล่าว “คุณชายสวี่ แม้สามีข้าจะมีได้ถือกำเนิดในตระกูลที่มีฐานะสูงศักดิ์ แต่ก็มิใช่

คนที่หาเรื่องด้วยได้ง่าย เมื่อครู่ท่านใส่ความข้าว่าข้านำป้ายหยกของท่านไป
เดิมข้ายังมีเจตนาอธิบายให้ชัดเจน ผู้ใดจะคาดคิดว่าท่านจะตามรังควาน
ก่อความวุ่นวายจนต้องพบกับจุดจบที่น่าอนาถเยี่ยงนี้ ข้าอยากย้อนถามท่าน
ว่าป้ายหยกดำของท่านนั้นมีค่าที่ต่ำลึงกัน”

สีหน้าของสวีหย่งย่ำแย่อย่างยิ่ง เกรงว่าครานี้ตนคงจะเตะเข้ากับแผ่น
เหล็กแล้ว คิดอยากออกหน้าแทนโฉมงาม แต่กลับทำให้ตัวเองเดือดร้อน
แต่ไหนแต่ไรมาเขาทำตัวเหลวไหลมาโดยตลอด แม้แต่บุตรสาวของท่านยี่เต๋อ
แห่งโยวซุนฝ่ง เขายังกล้าเกี้ยวพาราสี แล้วยังมีสิ่งใดที่เขาไม่กล้าทำอีก
เพียงแต่ยามนี้อีกฝ่ายมีจำนวนมากกว่า เขาจึงตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบ
เขาคลี่ยิ้ม “ซูหยินเข้าใจผิดแล้ว ป้ายหยกดำหายไปจริง ๆ ข้าจึงได้
ร้อนรน” เขาแบมือออก ยามนี้ป้ายหยกนั้นไม่อยู่ในมือของเขาแล้ว “ท่านดูสิ
ซูหยิน ท่านยังไม่ได้คืนป้ายหยกให้ข้าเลย!”

เพียงเขายืนกรานว่าป้ายหยกหายไป แม่นางผู้นี้จะทำอะไรเขาได้!

บรรดาสาวใช้ต่างพากันอับจนคำพูด เหตุใดคนผู้นี้จึงต่ำช้าได้ถึงเพียงนี้!
ทันใดนั้นก็มียิ่งหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง

“ข้าเองก็อยากถาม ป้ายหยกนั้นของเจ้ามีค่าสักที่ต่ำลึงกัน”

อีกหนึ่งหมุนตัวกลับไปก็พบลูเจียเสวียที่อยู่ในชุดล่าลองพร้อมคนของเขา
ตรงประตู เขาอาจจะยืนอยู่ตรงนี้มาสักพักแล้ว ยามนี้กำลังก้าวเข้ามาด้วยฝีเท้า
เนิบช้า ทหารคนสนิทของเขากระเข้ามาโอบล้อมกลุ่มองครักษ์ไว้ ทหารที่ฝึกฝน
ในสนามรบย่อมมีกลิ่นอายต่างออกไป เปี่ยมไปด้วยรังสีอำมหิต

องครักษ์เข้าประคองสวีหย่ง สวีหย่งเพียงมองก็รู้ว่าผู้ที่มาคือลูเจียเสวีย
เขาตกตะลึงพริ้งเพริด “ท่านนี่คือผู้บัญชาการลู่...ได้แท้ลู่”

“ถูกต้อง” ลูเจียเสวียนั่งลงบนเก้าอี้ศิลาในสวน เขาเอนตัวไปด้านหลัง
พิงกายกับโต๊ะศิลา คนผู้นี้ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพเช่นไรก็แผ่กลิ่นอายของมังกร
พยัคฆ์ น่าเกรงขามอย่างยิ่งยวด สวีหย่งถูกลมพัดจนหนาวสะท้านไปทั่วร่าง
เมื่อมองท่าทางผ่อนคลายของลูเจียเสวียก็รู้ว่าครานี้ตนคงก่อเรื่องเดือดร้อน
เข้าแล้วจริง ๆ ลูเจียเสวียคลี่ยิ้ม “มีราคางวดที่ต่ำลึง ข้าจะชดใช้ให้ เจ้า
ต้องการหรือไม่”

เหตุใดลูเจียเสวียจึงปรากฏตัวอย่างกะทันหัน!

อ๋อหนึ่งจำได้ว่าคราก่อนที่พบเขา สิ่งที่บรรจุอยู่ในกล่องสินเดิมของนางก็คือศีรษะคน

เดิมลูเจียเสวียไม่อยากลงมา แต่ครั้นคิดถึงว่าอีกฝ่ายคือบุตรสาวสุดที่รักของเว่ยหลิง เขาก็ทำใจเมินเฉยไม่ลง เมื่อครู่ที่ยืนอยู่ด้านนอกฟังพวกเขาสนทนากัน นางดูน่าสนใจเล็กน้อย ถีบสวี่หย่งจนตกลงไปในสระน้ำ ถือว่ายังมีคมเขี้ยวอยู่บ้าง ต่อให้แสดงความอ่อนโยนอย่างไรก็ไม่อาจปกปิดเขี้ยวเล็บที่ซ่อนไว้

คนผู้นั้นก็เป็นเช่นนั้น ยามนั้นเขาไม่อยากไปเอื้อระเหยลอยชายในหน่วยทหาร ดังนั้นจึงไปนอนเล่นในห้องนาง คอยเฝ้าแหย่ นางต้องการประพุดติดตามหลักสามเชื้อฟ่งสี่จรรยา² จึงสะกดกลั่นความคุกรุ่น พยายามคลี่คลายให้เขา

ปรากฏว่าเมื่อเขาผล็อยหลับ นางกลับใช้หมี่กวาดหมวดแมวสามเส้นบนใบหน้าเขา เมื่อเขาตื่นขึ้นมาสังเกตเห็นเข้าจึงไปหานางเพื่อคิดบัญชี ทว่านางกลับทำสีหน้าไร้เดียงสาสูงนง เขาจึงดึงนางเข้าไปในอ้อมกอดและโน้มตัวจุมพิตไบหน้าของนาง ภูหมิกเข้ากับไบหน้าเล็กขาวสะอาดนั้น ใช้ตอหมวดภูโอบนไบหน้าจนนางรู้สึกเจ็บ

² หลักสามเชื้อฟ่งสี่จรรยา เป็นหนึ่งในหลักมาตรฐานทางจริยธรรมของจีนโบราณ หลัก “สามเชื้อฟ่ง” ประกอบด้วย

1. สตรีที่ยังไม่ออกเรือนให้เชื้อฟ่งบิดา
2. สตรีที่ออกเรือนแล้วให้เชื้อฟ่งสามี
3. สตรีที่สามีเสียชีวิตให้เชื้อฟ่งบุตรชาย

“สี่จรรยา” ประกอบด้วย

1. ประพุดงาม คือ รู้จักสงบเสงี่ยมเจียมตัว ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบประเพณีอันดีงาม
2. วาจางาม คือ พูดจาสุภาพไพเราะและรู้จักกาลเทศะ อีกทั้งต้องไม่พูดคำเท็จ คำนิทานคำตาท้อ
3. หน้าตาและกิริยางาม คือ หน้าตาสะอาดสะอ้าน ผมผำและเสื้อผ้าเรียบร้อย กิริยา มารยาทสำรวม สุภาพอ่อนโยน
4. งานฝีมืองาม คือ เชี่ยวชาญงานบ้าน งานครัว งานเย็บปักถักร้อย

ไม่นานนางก็ร้องวิงวอนกล่าวว่ารู้สึกไม่สบาย เขารั้งแขนงพอบประมาณ แล้วจึงเปลี่ยนเป็นประคองใบหน้านางไว้ แล้วใช้ปลายนิ้วเช็ดหน้าให้นางอย่างระมัดระวัง

ใบหน้าที่ของสวีหย่งซีตขาว หันกลับไปมองอีหนิง จากนั้นก็พบว่านางกำลังมองตนด้วยสีหน้าเย็นชา

สวีหย่งรู้สึกอับจนอย่างไม่อาจพรรณนา เขารีบประสานมือแล้วกล่าว “ท่านได้ทำผู้บัญชาการ ข้าไม่รู้โดยสัจย์จริงว่าสาเหตุที่ท่านนี้มีความเกี่ยวข้องกับท่าน...ข้าจะขอมาสุทฺยนิทานนี้ ขอได้เท่าอย่าได้ถือสา”

“ขอขมาคงไม่จำเป็น” ลู่เจียเสวียลูบแขนบนนิ้ว “เจ้าตบตนเอง ลักสองฝ่ามือก็พอ”

สีหน้าของสวีหย่งยิ่งย่ำแย่ ทว่าเมื่อคิดถึงผลลัพธ์ของการล่วงเกิน ลู่เจียเสวีย เขาก็ทำได้เพียงเกลียดแค้นตนเองที่เหตุใดต้องออกหน้าทำตัวเด่น เขาประพาศิตินเหลวไหลก็จริง แต่ก็รู้ว่าผู้ใดล่วงเกินได้ผู้ใดล่วงเกินไม่ได้ แท้จริงแล้วคนผู้นี้เป็นผู้ใดจึงทำให้ลู่เจียเสวียลุกขึ้นออกหน้าแทนนาง เขาทำใจแข็ง ตบหน้าตนเองไปสองฝ่ามือจนเสียงดังก้องกังวาน “ขอบคุณได้เท่าที่ชี้แนะ”

จากนั้นสวีหย่งจึงกล่าวลา ลู่เจียเสวียไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใด สวีหย่งได้แต่ยืนตัวแข็งอยู่กับที่ หากลู่เจียเสวียยังไม่เอื้อนปากให้ไปเขาก็ไม่กล้าไป กระทั่งหน้าผากของสวีหย่งเปียกไปด้วยเหงื่อขึ้น ลู่เจียเสวียจึงโบกมือเป็นเชิงให้เขาจากไป

หลังคนจากไปแล้ว ภายในสวนด้านหลังก็พลันเงียบสงัด อีหนิงลอบคิดว่าผู้ใดต้องการให้เขามาช่วยออกหน้ากัน นางพาคนมาด้วยจำนวนมาก หากใช้เหตุผลไม่ได้ก็จะตีให้เจ้าเด็กนั้นพิการเสีย ทว่ายามนี้กลับต้องมาขอบคุณเขาเสียแล้ว

นางทำได้เพียงเดินไปเบื้องหน้าเขา ยอบตัวกล่าวขอบคุณ “เรื่องในวันนี้ต้องขอบคุณท่านพ่อบุญธรรมที่ช่วยออกหน้าแทน ข้าไร้สิ่งตอบแทน ทำเพียงจดจำไว้ในใจ เห็นที่ท่านพ่อบุญธรรมคงมีภารกิจรัดตัว ข้าจึงไม่ขอรบกวนแล้ว”

นางเพ็งเดินไปถึงประตู เสียงของลูเจียเสวียก็ดังขึ้น “หยุด ข้าให้เจ้าไปแล้วหรือ”

“ท่านพ่อบุญธรรมยังมีเรื่องใดอีกหรือ”

หนึ่งเค่อหลังจากนั้น อีหนิงก็มานั่งอยู่ในห้องเพื่อแกะทับทิมให้ลูเจียเสวีย

นางใช้มีดกรีดตามร่องแล้วแยกออกทีละส่วน ก่อนใช้เข็มเงินที่ทำขึ้นเป็นพิเศษแกะเมล็ดทับทิมออกมาทีละเมล็ด

ลูเจียเสวียเดินหมากกับท่านเสนาบดีกรมกลาโหม ภายในห้องเงียบสงัด มีเพียงเสียงใบไม้เสียดสีกัน

ลูเจียเสวียมิได้มีเจตนาอื่น เพียงรู้สึกลัวว่าเจ้าเด็กนี้มักไม่วางเขาไว้ในสายตา ไม่ว่าจะกล่าวอย่างไร ในงานแต่งของนาง เขาก็เป็นคนช่วยนางไว้ แม้ศิระคนจะเป็นเขาที่ส่งมาด้วยตนเองก็ตามที เมื่อครู่ยามเขาช่วย นางก็ยังดูไม่ซาบซึ้งสักเท่าไร เขาจึงหิ้วตัวนางเข้ามาแกะเมล็ดทับทิมให้เขาเพื่อเป็นการลงโทษ

อีหนิงมองเขาเดินหมากอยู่ด้านข้าง ทักษะของเขาช่างยำแย่เหลือทน ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมอ่อนข้อให้เขาถึงห้าตัวหมาก แต่เขาก็ยังเอาชนะไม่ได้ ทว่าผู้ชมไม่อาจบริภาษ นางเองก็ไม่คิดจะชี้แนะลูเจียเสวีย แน่نونว่านางย่อมไม่กล้า เกรงว่าผู้ติดตามสองคนที่ยืนอยู่ด้านข้างเองก็คงไม่หาญกล้าชนะหรือแพ้ขึ้นอยู่กบดุลยพินิจของท่านผู้บัญชาการ หากชี้แนะไป ผู้ใดจะล่วงรู้ว่าท่านผู้บัญชาการจะสบอารมณ์หรือไม่

แต่ละคนล้วนมีจุดแข็งของตน ลูเจียเสวียเป็นอัจฉริยะในการจัดทัพ ทว่านอกเหนือจากลายมือสวยงามแล้ว สำหรับเขา พิน หมาก วาดภาพล้วนเป็นเรื่องไร้สาระ

เกรงว่าท่านเสนาบดีกรมกลาโหมก็คงไม่กล้าหักหน้าลูเจียเสวีย แม้เขาจะยอมหมากให้ลูเจียเสวียอีกสองตัวก็ยังเอาชนะได้อยู่ดี

“ของเล่นของพวกบัณฑิต” ลูเจียเสวียโยนตัวหมากลงในถ้วยแล้วยกขาขึ้นดื่ม

ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมกล่าวว่า “บุตรสาวบุญธรรมของท่านผู้นี้

เป็นภรรยาของท่านจ้วงหยวน ทักษะคงไม่เลว มิสู้ให้นางมาลองเดินแทนท่าน”

ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมเป็นชายวัยชราที่ไว้หนวดเคราแล้ว เขาไม่กังวลถึงความแตกต่างระหว่างชายหญิงแล้ว

ลู่เจียเสวียปรายตามองอี่หนิงปราดหนึ่ง อี่หนิงจึงนั่งลงตรงข้ามท่านเสนาบดีกรมกลาโหม นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม “เชิญได้เท่าพูก่อนเถิดเจ้าค่ะ” นางเกาะเมืล็ดทับทิมจนเมื่อยมือแล้ว ประจวบเหมาะจะได้พักพ่อน

ใต้เท้าพู่ทวเราะเสียงดัง พอใจในความตรงไปตรงมาของนางจึงเริ่มวางหมากก่อน

ลู่เจียเสวียเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย นั่งข้างกายนาง มองนางเดินหมากโดยไม่เอื้อนเอ่ยคำใด

ในขณะนั้นเองก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ตรงประตูมีเสียงคนสนทนา อี่หนิงกำลังวางหมาก ทางด้านนั้นก็มีคนเดินเข้ามา “...กล่าวว่าเป็นสาวใช้ของคุณหนูจวนอิงกั้วกงเจ้าค่ะ”

ลู่เจียเสวียให้นางเข้ามา

เป็นผู้หญิง สาวใช้ชั้นรองคนหนึ่งของอี่หนิง หลัวเซินหย่วนส่งนางมาให้ อี่หนิงเรียกใช้ นางเดินเข้ามากระซิบข้างหูอี่หนิง “นายหญิง สุหยินลู่ที่ท่านได้สนทนาคือผู้ที่หอสุราเสียงอวั้นคราก่อนได้ยื่นว่าท่านมาตี๋มซาที่นี้ จึงส่งคนมาเชิญท่านไปร่วมเสวนาเจ้าค่ะ...”

เสียงตัวหมากในมือของอี่หนิงกระทบกับกระดานหมากดังขึ้น

“เรื่องนี้อีกครู่ค่อยกล่าว” ลู่เจียเสวียอยู่ด้านข้าง อี่หนิงเกรงว่าจะเป็น การเผยแพร่ สีน่านางจึงยังคงสงบนิ่ง “ไม่เห็นหรือว่าข้ากำลังเดินหมากอยู่”

ผู้หรรีบรับคำ ก่อนจะถอยออกไปนอกประตู

ดูคล้ายคนอื่นจะไม่ได้ยินว่าสาวใช้ของนางกล่าวอะไร อี่หนิงหันไปชำเลืองมองลู่เจียเสวียปราดหนึ่ง เขาเองก็ดูเหมือนจะไม่ได้ยิน มื่อยังคงถือถ้วยชาอย่างมั่นคง

นางจึงได้โล่งใจ ลอบรำพันในใจว่าเหตุใดเชี่ยหมิ่นจึงมาอยู่ที่นี้! ช่างประจวบเหมาะเหลือเกิน ยามปกติไม่เจอสักคน มาบัดนี้กลับทยอยมารวมตัวกันทีละคน

ได้ทำให้ฟางหมากพาลงกล่าวเสียงเนิบ “ท่านโหว การเดินทางวันนี้พอเท่านี้เถิด มิสู้คราหน้าท่านตามพวกเราไปเล่นที่หย่งเล่อฝาง การฝึกฝนบ่มเพาะนี้ของท่านนี้ไม่เข้าท่าเอาเสียเลย...”

หย่งเล่อฝางคือบ่อนพนัน ชุนนางชั้นสูงศักดิ์หลายคนล้วนชื่นชอบที่นั่น ทั้งยังเล่นกันใหญ่โต อี๋หิงจำได้ว่าหลายปีก่อนในช่วงพลบค่ำ ลู่เจียเสวียก็มักแอบไปเล่นกับพวกคุณชายเหล่านั้นอยู่เป็นนิจ เขาดวงดี มักจะชนะบ่อยครั้ง ตอนกลับยังซื้อขนมมาฝากนาง

“หากมีเวลาค่อยว่ากันเถิด” น้ำเสียงของลู่เจียเสวียเบาลงเล็กน้อย

“แม่นางเว่ยลองฟังดูสิ ท่านพ่ออนุธรรมของเจ้าตระกูลนี้ยังนึก คงเกรงว่าจะพ่ายแพ้” ได้ทำให้ฟางหมากพาลงกล่าวกับอี๋หิง

“ท่านพ่ออนุธรรมเชี่ยวชาญการเล่นพนัน คงไม่ใช่เพราะกลัวแพ้” อี๋หิงยิ้ม “คงเกรงว่าได้ทำให้ฟางพ่ายแพ้เสียมากกว่า ได้ทำให้ฟางก็อย่าเล่นกับเขาเลยเจ้าค่ะ”

เสียงของนางเพ่งจบลงก็พบว่าลู่เจียเสวียซึ่งกำลังดื่มชาหยุดการเคลื่อนไหวในบัดดล

จากนั้นมือที่ถือถ้วยชาก็ค่อยๆ กำแน่น

ส่วนได้ทำให้ฟางและบรรดาผู้ติดตามของเขาต่างมองอี๋หิงด้วยแววตาแปลกพิลึก บรรยากาศพลันเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบ

อี๋หิงไม่เข้าใจว่าตนพูดอะไรผิด นางตรึงตรองอย่างละเอียด หรือคำพูดขบขันที่นางกล่าวไม่ถูกต้อง ขณะที่นางกำลังจะเอ่ยปาก ผู้ติดตามคนหนึ่งของลู่เจียเสวียก็พลันถาม “คุณหนูเว่ย แต่ไหนแต่ไรมาได้ทำของพวกเราไม่เคยเล่นพนัน ท่านทราบได้อย่างไรว่าเขาเชี่ยวชาญการเล่นพนัน”

อี๋หิงชะงักไปเล็กน้อย เขาเล่นพนันเป็นแท้ๆ ที่สำคัญยังเก่งกาจหรือพวกเขาไม่รู้

“ท่านโหว ท่านเล่นพนันเป็นหรือ เหตุใดแต่ก่อนจึงไม่เคยบอกกล่าวข้า” ได้ทำให้ฟางหมากพาลงถามลู่เจียเสวีย

อี๋หิงฟังถึงตรงนี้ ทั้งร่างก็พลันนิ่งค้าง คลื่นร้อนระอุผุดทั่วร่าง ฝ่ามือผุดเหนือขึ้น นางพูดผิดไปแล้วใช่หรือไม่! หรือว่าตั้งแต่ตอนนั้นเขาก็ไม่เคย

เล่นพนันอีก ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดล่วงรู้

ไม่ถูก ต่อให้เขาไม่เล่นพนันอีก แต่เหตุใดผู้ติดตามกลับกล่าวว่าเขาไม่เคยเล่นการพนันมาก่อน

“ข้าเล่นการพนันไม่เป็น เพียงแต่นั้นจำเป็นต้องพูดปิด” ลู่เจียเสวีย พลันหัวเราะ น้ำเสียงราบเรียบสงบนิ่งอย่างยิ่งยวด เจียบสงบจนให้ความรู้สึกคล้ายผิวทะเลไร้คลื่นก่อนพายุโหมกระหน่ำ

“ครั้นตรึกตรองดู ผู้ที่คิดว่าข้าเชี่ยวชาญการเล่นพนัน ทั้งได้หล้าคงมีเพียงคนผู้นั้น”

น้ำเสียงทั้งเบาทั้งเนิบช้า ทว่าหนักแน่น

หัวใจของอิ๋นหิงเต้นเร็วจรั่วกลอง นางดันเก้า้ออกทันที หมุนกายเตรียมวิ่งหนี!

มือของนางสั้นอย่างรุนแรง บังเกิดแสงสังหารณว่าหากนางไม่หนี เกรงว่าคงจะไร้หนทางรอดแล้ว!

ในที่สุดด้วยซากที่ถูกบีบจนแหลกละเอียด เสียงถ้วยเคลือบแตกดังก้องไปทั่วห้อง นางเพ็งก้าวออกจากประตูที่ถูกมือใหญ่ดุดคืบเหล็กจับไว้แน่น จากนั้นพลั้งประหนึ่งกำเพงทองแดงผ่นงเหล็กก็พุ่งจู่โจม น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำราวกับต้องการเค้นเลือดออกมา “หลัวอิ๋นหิง เจ้าจะไปไหน”

ภายในห้องเปลี่ยนเป็นเจียบสัดโดยฉับพลัน ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเกิดสิ่งใดขึ้น

สีหน้าของอิ๋นหิงซีดขาวอย่างไม่อาจพรรณนา ความกลัวที่ไม่อาจเปรียบเข้าปกคลุม นางบิตมือ ดันร่นหมายจะหลบหนีจากพันธนาการของลู่เจียเสวีย “ท่านปล่อยข้านะ ท่านจะทำอะไร!”

ลู่เจียเสวียรู้แล้ว...ทว่าเขารู้แล้วจะอย่างไร! จะสังหารนางอีกครั้งหรือไม่ เมื่อครูนางไม่ควรหนี ทันทิที่นางหนี ต่อให้ลู่เจียเสวียไม่สงสัยก็ต้องบังเกิดความเคลือบแคลง ต้องโทษที่เมื่อครูนางจิตใจสับสนวุ่นวาย ทำให้ไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไรไปชั่วขณะ ทุกสิ่งล้วนทำไปด้วยสัญชาตญาณ

บัดนี้ควรทำอย่างไรดี

หากกล่าวว่าเมื่อครู่เป็นเรื่องบังเอิญ เกรงว่าต่อให้ลู่เจียเสวียโง่เขลา

อย่างไรก็ยังไม่เชื่อ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าแต่ไหนแต่ไรมาเขาก็เกลียดฉลาดอย่างยิ่งวด

ลูเจียเสวียกตนางไว้กับประตู ไม่ยอมปล่อยให้นางไป เร็วแรงที่มือไม่ได้ผ่อนลงสักนิด เขาพูดโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับไป “ได้ทำพู่ เกรงว่าวันนี้คงไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนท่านแล้ว พวกท่านออกไปก่อน ข้ามีเรื่องต้องพูดคุยกับบุตรสาวบุญธรรม”

ท่านเสนาบดีกรมกลาโหมขยับริมฝีปากหมายจะกล่าวสิ่งใด เขามองใบหน้าของลูเจียเสวียที่ยังปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย ในใจก็สงสัยว่านี่เกิดเรื่องอันใดขึ้น เมื่อครุบุตรสาวบุญธรรมของอีกฝ่ายยังเดินทางอยู่ดี ๆ มิใช่หรือน้ำเสียงของเขาเริ่มต้นตระหนก ผืนปิ่นยิ้มออกมา “เช่นนั้นเชิญท่านโหวจัดการธุระไปเถิด...วันหลังพวกเราค่อยมาพูดคุยกันใหม่”

ภายในห้องเหลือผู้ติดตามอีกสองคน พวกเขามองหน้ากัน ทันใดนั้นลูเจียเสวียก็คำรามออกมาด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด “ใส่หัวออกไปให้หมด!”

ผู้ติดตามสองคนนั้นตกใจจนตัวสั่นเทา พวกเขาไม่เคยเผชิญกับอารมณ์เกรี้ยวกราดของลูเจียเสวียเช่นนี้มาก่อนจึงรีบรับคำสั่งแล้วล่าถอยออกไป ลูเจียเสวียลากอี่หนิงเข้ามาด้านใน เสียงปิดประตูดังสนั่นตามมาด้วยเสียงลั่นดาล

ความรู้สึกถึงอันตรายที่ไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อนทำให้หัวใจของอี่หนิงเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง นางขบคิดอย่างรวดเร็ว มือไม่สั่นเทาด้วยความอับจนปัญญา ตื่นตระหนกอย่างยิ่ง ภายในหัวสมองว่างเปล่า

ลูเจียเสวียคลายมือออก ก่อนจะดึงนางไปที่ตั้งไม้ เขาโน้มตัวลงแล้วกล่าว “เมื่อครู่รังวี่หนืออะไร ร้อนตัวหรือว่าหวาดกลัว”

น้ำเสียงของลูเจียเสวียทุ้มต่ำอย่างยิ่ง ใบหน้าเขาเคลื่อนไหวเข้าประชิดหล่อเหลาคมเข้ม อันเป็นสิ่งที่เกิดจากการสลักเสลาตามกาลเวลา อี่หนิงทั้งรู้สึกคุ้นเคยและแปลกหน้า

“ได้ทำผู้บัญชาการกล่าวอะไร ข้าไม่เข้าใจ” ยามนี้อี่หนิงทำได้เพียงแสสร้งโง่แล้ว หากนางไม่ยอมรับ ลูเจียเสวียจะทำอะไรได้ เรื่องผีสิงพิสดารนี้เหลวไหลเกินไป แต่ไหนแต่ไรมาลูเจียเสวียก็ไม่เคยเชื่อ!

ทว่าเมื่อครู่ชุดเงินเหลือเกิน นอกจากเขาจะโง่เขลาเหลือคณา มิเช่นนั้น ย่อมไม่อาจไม่บังเกิดความสงสัยแม้เพียงเศษเสี้ยว ลู่เจียเสวียไม่เคยโง่เขลา! ต่อให้เขายังอยู่ในวัยหนุ่ม การเที่ยวเล่นโดยไม่สนใจอะไรล้วนเป็นเพียง เปลือกนอกเท่านั้น เขาเป็นคนที่มิจิตใจร้ายกาจแยบยลคนหนึ่ง

ลู่เจียเสวียหัวเราะขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงต่ำลึก แม้จะเป็นเสียง หัวเราะ ทว่ากลับให้ความรู้สึกหดหู่ หลังจากนั้นเขาก็บีบปลายคางของอีหนิง ออกแรงกดนางไว้บนตั่งไม้ “เจ้าไม่เข้าใจหรือ *อิริราชทอดเกราะ* กระตुक แต่งความจงรักภักดีบนเขาชิงซาน เมื่อครู่สาวใช้ของเจ้ากล่าวว่าเจ้ากับฮูหยินลู่ ท่านหนึ่งเคยร่วมเสวนากัน เจ้าคิดว่าข้าไม่ได้ยินอย่างนั้นหรือ เจ้าจะแสรังโง่ ไปไย ปีนันข้าต้องไปจัดการเรื่องบางอย่างด้านนอกจึงหลอกเจ้าว่าไปเล่น การพนัน ยามนั้นเจ้าไร้เดียงสายิ่งนัก หลงเชื่อวาจาของข้ามาโดยตลอด คิดไม่ถึงว่าจะเชื่อจนถึงบัดนี้ หลัวอีหนิง เจ้ากล้าพูดว่าเจ้าไม่เข้าใจหรือ!”

อีหนิงหลับตาลง

ถูกต้อง เป็นเพราะนางโง่เขลา! ปีนันเขาไม่ได้ออกไปเพื่อเล่นการพนัน แต่ไปจัดการธุระด้านนอก นั่นเป็นเพียงการหลอกหลวงนางเท่านั้น

“ข้าไม่รู้อะไรสักนิด ที่ข้ากล่าวว่าท่านรู้จักการเล่นพนัน นั่นเป็นเพียง การคาดเดาเท่านั้น” อีหนิงเอ่ย “ท่านได้ทำผู้บัญชาการ ข้าแต่งงานแล้ว ชายหญิงแตกต่างกัน ท่านจะทำเช่นนั้นมิได้ ทั้งข้ายังเป็นบุตรสาวบุญธรรมของ ท่าน ท่านต้องการให้เรื่องแพร่พรายออกไปเพื่อทำลายชื่อเสียงข้าอย่างนั้นรี!”

นางบิตข้อมือ หมายถึงพลิกกายออกจากใต้ร่างเขา

“เจ้าไม่ยอมรับ ไม่ยอมรับอย่างนั้นหรือ! ข้าพอจะมีวิธีการที่ทำให้เจ้า ค่อย ๆ ยอมรับข้า ๆ!” ริมฝีปากของลู่เจียเสวียแทบจะทาบลงบนแก้มนุ่ม ของนางอยู่รอมร่อ “ระหว่างพวกเรา...ยังมีอะไรแตกต่างไม่แตกต่างอีก เจ้า ขึ้นเตียงกับข้า ข้ารู้จักเจ้าทั่วทุกซอกทุกมุม ประเดี๋ยวก็ได้รู้แล้ว”

“ต่ำช้า!” อีหนิงเหือดดาลจนสะบัดฝ่ามือตบเขา “ข้าเป็นบุตรสาว บุญธรรมของท่าน ทั้งยังแต่งงานแล้ว ท่านกำลังคิดสิ่งใดอยู่ ข้าไม่รู้ แต่ท่าน จาคณินดีแล้ว! ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้!”

“ให้ปล่อยเจ้าไปหรือ ไม่มีทาง” ลู่เจียเสวียกล่าวอย่างเย็นชา เขา

ลูกขึ้นจับนางไว้ หากนางคือคนผู้นั้นจริง ก็เป็นตัวเขาที่ประครองโอบอุ้มนาง เข้าสู่มือของผู้อื่น ทั้งยังมอบสินเดิมให้นาง เรื่องหมั้นเกียรตินี้แหละที่เขากะทำต่อนางคราแล้วคราเล่าเรื่องแล้วเรื่องเล่าด้วยความไม่รู้ว่าคุณผู้นี้คือนาง... ช่างน่าขันเหลือเกิน! หากเป็นนางจริง หากเป็นนาง...ความโกรธแค้นที่ปะทุขึ้นภายในทำให้เขาอยากทำลายล้างทุกสิ่ง

ยามนี้เขามั่นใจเจ็ดแปดส่วนแล้ว เพียงแต่ความบ้าคลั่งลึนหัวที่ปะทุขึ้นภายในใจอีกครั้งตกระหน่ำไม่หยุดยั้ง ทำให้เขาไม่แน่ใจ กลัวว่านี่จะเป็นเพียงภาพลวง เป็นเพียงความยินดีลมๆ แล้งๆ และสุดท้ายก็จะเหลือเพียงความว่างเปล่า!

ด้านนอกพลันเกิดเสียงฝีเท้าร่วนวาย

อิ๋หนิงคล้ายได้ยินเสียงของชิงชวี “...นายหญิงของพวกเราเล่า สุหยินผู้เฒ่าให้ตามนางกลับไป...”

เงินจูไปตามชิงชวีมาแล้ว!

อิ๋หนิงได้สัมผัสถึงความลึนหัวที่จะต่อกรกับผู้เป็นแม่ทัพ นี่มิใช่ความรู้สึกที่คนเช่นสวีหย่งจะเทียบได้ แรงมือของเขาไร้หนทางให้สะบัดหนี นางก้มหน้าลงกัดเติมกำลัง มือนี้แข็งแกร่งแดงดังเหล็ก เขาก้มหน้าลงกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน “เจ้าโง่หรือ ถึงกับกัดซ้ำ ข้าจะปล่อยให้เจ้ากัด! อย่างไรก็ตามเจ้าก็อย่าได้คิดจะจากไปอีก ต่อให้เจ้าไม่ใช่นางก็ต้องติดตามอยู่ข้างกายข้ายอมรับเสีย บอกข้ามาว่าใช่หรือไม่!” น้ำเสียงของเขาแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ!

เขายังกดทับตัวนางไว้ ทันทันที่อิ๋หนิงพลิกมือก็สัมผัสเข้ากับสิ่งหนึ่งบนตั่งไม้...

เข็มเงินที่นางนำมาแกะทับทิม

นางยกมือขึ้น อาศัยจังหวะที่เขาไม่ทันระวัง แทะเข็มไปที่โบน้าของเขา ลู่เจียเสวียพลิกกายหลบไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ มือคลายออก นางฉวยจังหวะนี้สะบัดหนี พลิกตัวลงจากตั่งไม้ ช่วงขณะนั้นความคิดสลับหมุนวนนับพันนับหมื่น จะหนีไปทางประตูคงไม่ทันกาล ผู้ที่เฝ้าอารักขาอยู่ด้านนอกล้วนเป็นคนของเขา นางสามารถหนีไปทางหน้าต่างได้ ตรงนี้คือชั้นสอง ด้านล่างเป็นสวนทับทิม หากนางกระโดดลงไปอาจได้รับบาดเจ็บ

แต่ก็เพียงเล็กน้อย อย่างมากก็แค่ซื้อห้าเพลง

ควรกระโดดหรือไม่ ยามนี้เขาลงจากต้งไม้ตามมาจับนางแล้ว ไม่มี
เวลาแล้ว! อีหนึ่งต้นตระหนกขึ้นเรื่อยๆ

ควอฮยาบ

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! 5
首辅养成手册

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

«首辅养成手册»

Author © 闻檀 (Wen Tan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทําชํ้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6361-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี
บรรณาธิการ กมลชนก เอกไพบารสกุล • บรรณาธิการต้นฉบับ เจนจิรา ใจวีระวัฒนา
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณัฏ์ เขยกลั่น • ออกแบบปกและรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร รจนา เทียนแดง
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรรัตน์ รูปสูง, ลิลาธร จิวโสม, บุรัสกร มณีกุลพันธ์

หลังจากแต่งงานกันแล้ว
พี่ชายที่กลายมาเป็นสามีผู้นี้ทั้งรักเอ็นดูและเอาใจอ่อน
คอยปกป้องนางประดุจไข่มุกล้ำค่าในมือ
แน่นอนว่าเขาและนางยังไม่อาจ 'ร่วมหอ' กันได้อย่างแท้จริง
เพราะนางยังอายุน้อยเกินไป เขาจึงได้แต่อดทนอดกลั้น
ในขณะที่นางกลับเอาแต่คอยจะมัดผ้าห่มของเขา
หลิวเซินหย่วนกลัวจริง ๆ ว่าตัวเองจะทนไม่ไหว
กลายร่างเป็นสัตว์ร้ายอำปากกินนางจนหมดในคำเดียวเข้าสักวัน

ทว่าท่ามกลางชีวิตอันสงบสุขของคนทั้งคู่
ภัยร้ายครั้งใหญ่กลับกำลังคืบคลานเข้ามา
เมื่ออี๋หนิงพลาดเผยพิรุณสำคัญกับคู่เจียเสวียถึงสถานที่แท้จริงของตนเอง
'บิดาบุญธรรม' ผู้นั้นของนางถึงกับบ้าคลั่งถึงขีดสุด
เขาไม่สนว่าจะต้องใช้วิธีไหน แต่อี๋หนิงจะต้องกลับมาอยู่ข้างกายเขา
เป็นภรรยาของเขา ใครกล้าขวางเขาจะทำลายให้สิ้นซาก!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6305-0

9 786161 863050

425 บาท